

Forum studentesc

● revistă a u. a. s. c. din centrul universitar timișoara ● anul IV ● nr. 4 (16) 1976 ● 16 pagini ● lei 1,50 ●

Omagiu comunist

Conducătorul anilor noștri se numește PARTID. Și anul acesta numărăm cea de a 55-a primăvară de când comuniștii români au făurit partidul lor. Partidul Comunist Român, purtător de stindard și idealuri mărețe, și-a croit drum cu cinste și demnitate prin vremuri. Simbol al muncii, dreptății și victoriei neamului, Partidul și-a făurit istoria. În istoria sa și a României, voința, măreția, dirzenia se definesc ca arme ale celor ce cu brațele și mintea și-au dat prinosul pentru oameni, pentru țară, pentru noi, care trăim acum luminos și din plin anii făuriți de comuniști. Acum cinstim cu sufletul și gândul pe toți înaintașii. Dar de-i cinstim înseamnă încă să ducem idealul mai departe, să credem în el și să-i dăm viață; iată ce ne cerem nouă înșine. Iar munca fără preget, cîntul pe buze și fruntea senină, ne cer și indeamnă să fim demni; și tot ce creăm să fie oglinda faptelor noastre, să fie o piatră la te-

melia unui viitor. Un viitor, pe care noi, cu partidul ce astăzi e-n trunte, îl facem un viitor comunist, un viitor-omagiu, un viitor-triumf. Omagiu pentru eroii de ieri, omagiu pentru eroii de azi și de mâine, omagiu pentru eroii ce-n mai '77 au cîștigat independența neamului.

Azi, independența de a trăi și munci în chip comunist, o apărăm ca pe cel mai sfînt bun al nostru. Partidul Comunist ne este părinte și tovarăș. 55 de ani înseamnă vîrstă matură, încercată, de zile grele, de oameni și faptele lor. Înseamnă și tinerețe, avînt, putere. Înseamnă puls, ritm, viață. Înseamnă tot ceea ce izbîndim. Muncim azi, izbîndim în prezent și viitor, muncim pentru azi și învățăm pentru viitor. Și avem datoria s-o facem, așa cum avem datoria să vrem mereu mai mult. Mai mult să muncim, mai mult să învățăm, mai mult să cunoaștem. Vorbele să ne fie realitate, realitatea bogată, bogăția muncită și munca victorie. Victoria noastră, victoria celor ce cu Partidul Comunist Român pășesc înainte spre orizonturi curate și largi, bogate și pline de soare.

FORUM STUDENTESC

RASFRÎNGERI

Planurile de măsuri privind îmbunătățirea activității politico-ideologice și cultural-educative, adoptate cu prilejul amplelor dezbateri la diferite nivele, au fost concepute ca un catalizator principal și ca un punct de referință al întregii activități a asociațiilor. Perioada ce a urmat acestor dezbateri a fost martora unor eforturi evidente de reconsiderare a muncii la toate nivelele asociațiilor prin prisma eficienței fiecărei acțiuni, și de orientare din același considerent a intențiilor de activitate concretă.

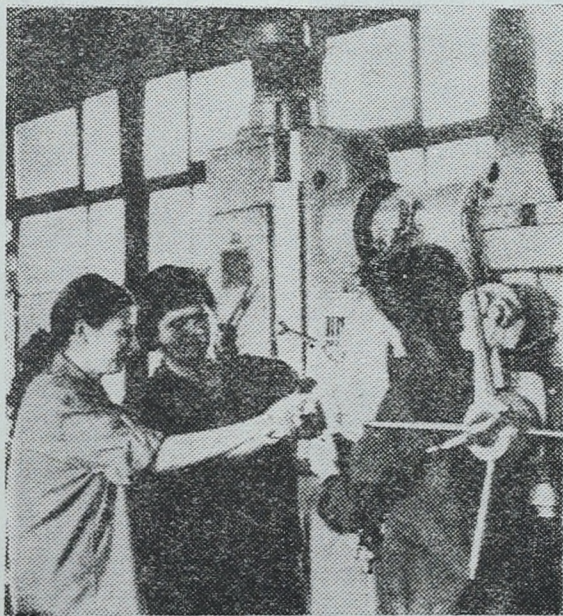
Cercurile cadrelor de asociație înțeleg că un mijloc util de temeinică pregătire politică a activiștilor, cuprind în cadrul unor dezbateri lunare toate cadrele de asociație indiferent de nivelul la care activează. Se discută probleme diverse, în concordanță cu specificul fiecărei facultăți: „Omogenizarea societății noastre” (Agronomie), „Conducerea științifică a vieții sociale, principii și acțiune politică” (Universitate), „Eficiența cercetării științifice” (Electrotehnică).

Accent

În deplin consens cu planurile de măsuri, sînt inițiate acțiuni bine gândite, lipsite de formalism și de generalitate, de educare ateist-științifică. Expunerilor și dezbaterilor din cămine li s-a adăugat de curînd o nouă modalitate: concursul „Știință și religie” aflat în faza finală la Facultatea de inginerie chimică. Materialele tratînd aceste probleme supuse discuțiilor organizațiilor de an din facultate vor fi prezentate într-o sesiune de comunicări și premiate.

Dezbateri de caz, discuții cu studenții care au abateri de la principiile eticii și echității socialiste, măsuri administrative au concretizat o atitudine promptă a Consiliului ASC al Facultății de științe economice.

În pregătirea Congresului educației politice și culturii socialiste o serie de alte manifestări sînt pregătite cu grijă: informări politice în aproape fiecare facultate, prelegeri în cămine, un concurs al gazetelor de perete din întreg centrul universitar.

Pași importanți spre îndeplinirea planurilor de măsuri s-au făcut și în domeniul profesional: analizelor rezultatelor sesiunii le-au urmat angajamente precise luate de la nivelul anului și centralizate pe facultăți și institute. S-au găsit astfel elemente concrete de referință a pregătirii profesionale astfel ca aprecierea în cadrul concursului „Fiecare Asociație a Studenților Comuniști, colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților” să se facă pe marginea unui bilanț continuu, prin raportare permanentă la stadiul de pregătire al fiecărei asociații. Pentru reușita acestei inițiative este însă necesară activarea intensă a pulsului celei de bază, a organizației de an astfel încît fiecare student să fie participant direct și conștient la întrecerea în care este angrenat colectivul.

TUDOR PETĂN

PARTID ȘI POPOR ÎNTR-UN GÎND

„Victoriile poporului român, toate marile sale înfăptuiri în procesul transformării revoluționare a societății se datoresc activității creatoare a P.C.R., liniei sale marxist-leniniste” — Nicolae Ceaușescu.

De la apariția sa pe scena istoriei, în urmă cu 55 de ani, P.C.R. a înscris pe stindardul său de luptă țelul transformării socialiste a societății românești. P.C.R. a chemat oamenii muncii la cea mai adîncă prefacere socială cunoscută în istorie — „la lupta cea mare pentru a sfîrși odată cu trecutul negru”, a înlăturat orînduiele nedrepte care generau robia, a clădi o Românie nouă, liberă, independentă, ai cărei cetățeni să fie egali în drepturi și îndatoriri.

Cele cinci decenii și jumătate de viață și luptă, cele peste trei decenii de construcție socialistă stau mărturie că partidul comunist și-a îndeplinit și își îndeplinește în mod strălucit înalta misiune asumată, P.C.R. fiind inițiatorul și conducătorul unor uriașe transformări care au schimbat profund structura țării — autentic partid al revoluției, exponent al noului revoluționar.

Una din transformările revoluționare o constituie libertatea poporului și asigurarea acesteia.

P.C.R. s-a aflat în fruntea insurecției armate de la 23 August 1944, care a deschis poporului român zori de libertăți. Clasa muncitoare aliată cu țărănimea și cu celelalte pături de oameni desfășurînd acțiuni revoluționare de mare amploare fără precedent în istoria țării, a pus capăt pentru totdeauna domniei claselor exploatare, a instaurat propria ei putere.

Asigurînd desființarea oricărei exploatare și aspirării omului de către om, orientînd întreaga dezvoltare a economiei naționale potrivit cerințelor ridicării nivelului de trai al poporului, făuririi bunăstării celor ce muncesc, politica partidului constituie expresia vie a umanismului socialist.

S-a schimbat profund revoluționar situația femeii, a tineretului, care beneficiază de cele mai largi posibilități de a-și dezvolta și valorifica talentele și aptitudinile.

Printr-o profundă transformare revoluționară și-a găsit soluționare problema națională. Azi oamenii muncii, indiferent de naționalitate, se bucură de o deplină și reală egalitate în drepturi, în toate sferile vieții sociale, poporul ro-

mân devenind în totalitatea sa, o mare și unită familie a oamenilor muncii liberi, animați de idealul comun al propășirii patriei — România socialistă. —

Desigur ar fi grșit a se considera că marile prefaceri conduse de partid sînt de domeniul trecutului. Dimpotrivă, partidul cheamă poporul la noi și noi transformări revoluționare.

Programul partidului adoptat la Congresul al XI-lea constituie în întregul său cartă și îndreptarul unor vaste transformări în toate domeniile vieții economico-sociale.

Pe calea adîncirii continue a democrației socialiste, partidul urmărește să asigure participarea și mai activă a oamenilor muncii la conducerea tuturor treburilor statului, la perfecționarea continuă a cadrului organizatoric de manifestare a inițiativei și răspunderii cetățenești, într-o condiție ce deschide spre viitor drumul autoconducerii comuniste.

Noile transformări revoluționare în curs de înfăptuire, fac să sporească și mai mult importanța rolului conducător al partidului în toate sferile vieții sociale, întărirea acestui rol constituind legea de bază a făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate și a înaintării spre comunism.

Așa cum cu prilejul tuturor marilor schimbări și prefaceri, ca de pildă naționalizarea mijloacelor de producție sau cooperativizarea agriculturii, comuniștii s-au aflat în frunte, neprecupețînd nici un efort pentru succesul acestor acțiuni, la fel ca și acum, ca militanți revoluționari, ei au datoriat să acționeze energic, pentru înfăptuirea politicii partidului la fiecare loc de muncă, mobilizînd întregul popor, apărîndu-i convingerea că așa cum marile proiecte transformatoare anterioare au fost aduse la îndeplinire, tot astfel vor fi înfăptuite și cele actuale sau de perspectivă.

VALENTIN SACA
filologie-istorie II

În pregătirea Congresului educației politice și culturii socialiste

Gînduri și fapte

MARIOARA VESA

Premergătoare Congresului educației politice și culturii socialiste, adunarea generală a anului nostru, a constituit un prilej de analiză și abordare detaliată a problemelor cu care este confruntat colectivul nostru.

Ca punct de plecare a discuțiilor a fost faptul că viața de asociație nu se rezumă numai la pregătirea profesională. În procesul educării armonioase, multilaterale, a pregătirii economistului de mîine, se impune cu necesitate conjugarea activității de pregătire profesională cu cea instructiv-educativă.

Colectivul anului nostru a căutat prin munca sa, realizînd în bună parte, formarea unui climat plăcut de muncă și distracții. Acest lucru se oglindește în rezultatele obținute în sesiunea din iarnă, prin pregătirea la cursuri și seminarii, în numărul mic de absențe nemotivate, în numeroase acțiuni cu caracter cultural-educativ, seri ale anului, vizionări de spectacole, discuții pe marginea acestora.

Un alt fapt care vine să întregască imaginea activităților noastre este regularitatea adunărilor generale, înscrierea la discuții a unui număr mare de colegi, maturitatea cu care au fost

puse și expuse problemele ce frămîntă anul nostru.

O carență care mai persistă încă e faptul că mai sînt, ce-i drept puțini, colegi care nu pot fi atrași la acțiunile întreprinse de anul nostru. Deci o problemă pentru colectivul anului este găsirea modalităților de antrenare a acestora în ritmul acțiunilor noastre. Astfel se va putea asigura unitatea deplină a anului nostru.

Cu sentimentul conștiinței depline a necesității unui conținut politico-ideologic și cultural-educativ, în întreaga noastră activitate, colectivul anului nostru are în vedere canalizarea acțiunilor spre simbioza deplină dintre pregătirea profesională și cea politică. Numai astfel munca de asociație poate trece peste caracterul formal a unor acțiuni permițînd înțelegerea misiunii de student, a conștiinței datoriei sociale.

VASILE GHIBU

Și organizația ASC a anului meu a desfășurat citeva acțiuni în pregătirea acestui mare eveniment. Vreau să subliniez în primul rînd deplina reușită a serii culturale a anului. Ne-am ales cu multe de aici. Tema generală a acestei seri s-a referit la sentimentele de colectivism, colegialitate, respect reciproc și tovară-

șesc. Ne-am văzut mai clar ca niciodată faptele noastre. Am înțeles că dacă nu este unitate în colectiv, nu vom putea face niciodată lucruri mari și frumoase. Am înțeles că între noi nu au ce căuta invidia, ambițiile prost înțelese și multe alte lucruri. A fost o seară a noastră, am înțeles multe din ea, ne-am distrat și, mai mult, s-a văzut clar că această „fugară lecție de colectivism” a prins. Serile culturale ale anului încep să devină deja o permanență. Cadrele noastre didactice apreciază aceste seri. Vreau să subliniez și aportul anului meu la acțiunile de muncă patriotică. Construim un complex social agronomic. La fiecare săptămîină, cu responsabilitate atît profesională cît și politică, participăm fie la construcții, fie la amenajarea spațiilor verzi ale complexului. Ne vom aminti cu plăcere de aceste lucruri cînd vom mai trece pe aici. Cu siguranță atunci totul va fi de nerecunoscut. Vom spune doar că am pus și noi o cărămidă, am plantat și noi un pom, nu vom mai ști care dar vom fi mîndri. Vom fi mîndri că am construit, căci numai construind începi să înțelegi semnificațiile viitorului.

Vă invităm peste trei-patru ani în complexul agronomic pentru a vedea rodul muncii noastre.

IN PREGĂTIREA CONGRESULUI EDUCAȚIEI
POLITICE ȘI CULTURII SOCIALISTE

Forum al spiritului comunist

În conformitate cu hotărîrea Celui de al XI-lea Congres al P.C.R. în curînd va avea loc Congresul educației politice și al culturii socialiste — forum al spiritului nostru comunist, chemat să facă bilanțul de pînă acum și să traseze noi sarcini în procesul făuririi omului nou, cu o conștiință înaintată, făuritor al societății socialiste multilaterale dezvoltate și al comunismului pe pămîntul românesc.

Partidul, conștient fiind de faptul că procesul de formare a conștiinței noi este destul de anevoios, din considerente de ordin obiectiv și de lungă durată, încă din anii ilegalității și apoi după preluarea puterii politice în condiții complet noi, a declanșat o adevărată bătălie pentru cucerirea inimilor și a minților.

În cadrul acestei vaste și complexe acțiuni, partidul a operat la mari adîncimi și pe suprafețe uriașe în conștiința socială a maselor, condamnate la întinerie spirituală de vechiul regim, recuperînd o foarte mare parte din materialul uman pasiv, amorf și resemnat, iar pe cel tînăr l-a format cu o pricepere demiurgică în spiritul nou, comunist.

Laturile cardinale ale operei de plămădire a omului nou au fost ri-

dicarea nivelului de cunoștințe profesionale, imbinată armonios cu ridicarea gradului de cultură generală, acestea două fiind inseparabile și reciproc condiționate, cultura fiind ceea ce se poate numi „vaccin universal al spiritului”, fără de care acesta se usucă și mai grav decede, degenerază în violență și brutalitate, împingînd noul la sălbatică concurență a primitivității.

Pe planul împlinirii profesionale, incultura paralizază fantezia creatoare, mutilează talentul. Ori, în condițiile revoluției tehnico-științifice, creatorul de valori materiale cu cele două calități amputate este de neconceput. Pierde enorm de mult din potențial.

Într-un cuvînt cultura este chiar o esență a gândirii și a sensibilității noastre, este o injecție de inteligență și înțelepciune concentrată și pură, care stimulează și plantează spiritul.

În politica sa de cadre, P.C.R. pornește în mod constant de la ideea formării multilaterale a omului în general și a conducătorului în special. Deviza partidului în această problemă este că inteligența și imparitatea reală trebuie să fie puse în drepturile sale depline și nu trebuie, în nici

un caz, să urcăm ignoranța și incapacitatea în fotoliu, pentru că aceasta, fără să vrea, frînează progresul societății. Ce altă situație poate fi mai nefastă decît autoritatea exercitată de ignoranță? De aceea partidul și statul nostru depun un efort asiduu și constant în vederea perfecționării întregului sistem școlar și a școlii noastre superioare în special, conștienți fiind de faptul că progresul societății noastre socialiste nu se poate asigura cu titrați standard cu vederi înguste, reduși doar la puține și neconsistente cunoștințe teoretice, cu ignoranți cu diplomă. În lipsa culturii multilaterale, diploma titratului este doar un jalnic scut de hirtie, o jalnică muncă în dosul căreia se ascunde incapacitate nocivă. Este o șubredă punte deasupra prăpastiei pe care titratul face echilibristică periculoasă. Studenții comuniști fiind, trebuie să înțelegem că prin întreaga profunzime a ființei noastre, avem o misiune grea, dar nobilă: de a duce mai departe ștafeta progresului preluată de la iluștrii noștri înaintași, și aceasta în condițiile calitativ noi create de partid, de societatea noastră socialistă.

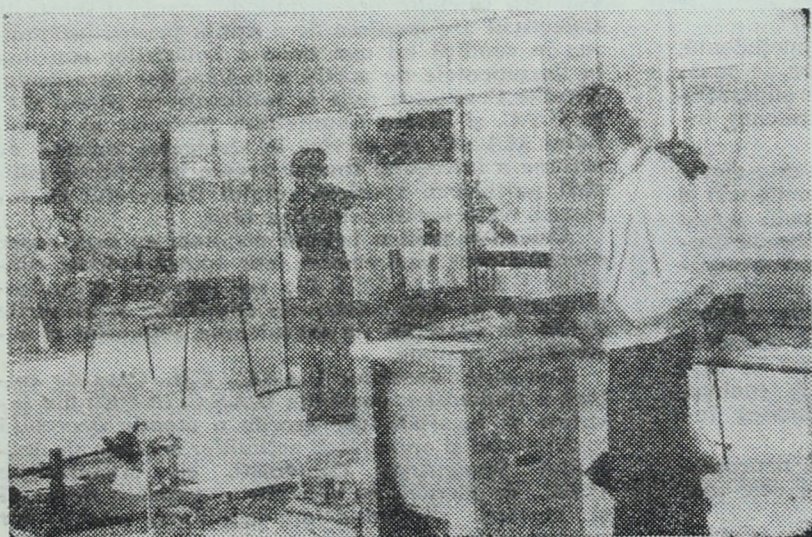

IRITIMIURI

● În ziua de 15 aprilie a.c. ora 12.30 a avut loc în holul aulei Universității, deschiderea expoziției naționale de creație științifică studențească, expoziție care reunește peste 230 aparate, instalații, machete și lucrări din 9 centre universitare ale țării. Organizarea expoziției-concurs, în Timișoara este o dovadă a aprecierii pozitive din partea M.E.I. și a Consiliului UASCR pentru rezultatele obținute de studenții centrului nostru universitar în activitatea de creație științifică.

Deschiderea festivă a expoziției a fost marcată de prezența tovarășilor Mihail Virtosu, secretar al Comitetului Executiv al Consiliului U.A.S.C.R., Alexandru Burloi director adjunct în M.E.I.

Viorel Negru secretarul comitetului PCR din Centrul universitar Timișoara. Au participat un număr mare de cadre didactice și studenți, precum și specialiști din întreprinderi timișorene. Comisia de jurizare a analizat cu competență valoarea lucrărilor prezentate, atribuind un număr de 23 de premii dintre care 6 au revenit studenților din centrul nostru universitar: Ivan Viorela și Dragomir Gh. de la Facultatea de inginerie chimică, Rusan C-tin și Grün Iosif, Caba Gh., Dușa Dobre Nicolae, Dușan Mircea, Lucaci Viorel, Ionescu Nicolae, Szekeres William, Lamoș C-tin, Dobre Nicolae de la Facultatea de mecanică și Mureșan Ion de la facultatea de electrotehnică.

Expoziția este deschisă pînă în data de 6 mai și își așteaptă vizitatorii.

● Studențimea timișoreană a organizat în pregătirea Congresului educației politice și al culturii, o serie de acțiuni de educație politică, acțiuni cu caracter larg de masă. Dintre aceste acțiuni amintim:

● Simpozionul „Dezvoltarea personalității umane în socialism și factorii care contribuie la dezvoltarea ei”. A fost organizat la Facultatea de Mecanică agricolă de către Consiliul A.S.C. Au participat studenți ai anului II și IV precum și cadre didactice.

● La Facultatea de agronomie s-a încheiat faza locală a concursului „Politica partidului de modernizare a agriculturii în etapa făuririi societății socialiste multilaterale dezvoltate”. Concursul a cuprins practic pe toți studenții agronomi. Câștigători ai fazei pe facultate sînt: Traian Farc, Marina Cornelia, Păun Marin, Gheorghe Frantz, Nicoleta Boboșă, Ioan Costar și Iosif Vasadi, Gavril Tarczași, Vasile Sighet.

● Consiliul A.S.C. al Facultății de mecanică agricolă a organizat la căminul IV o acțiune avînd ca temă „Religia și știința”. Un aport deosebit la reușita acțiunii, alături de studenți au avut și cadrele didactice de la disciplina de științe sociale a facultății.

● La căminul 14, Roland Vasilevici a prezentat o expunere despre păstrarea secretului de stat manifestare a patriotismului socialist.

RĂSFRÎNGERI

Trăim o perioadă marcată de importante evenimente ce vor avea loc pe plan național, aniversarea a 55 de ani de la crearea P.C.R. și Congresul educației politice și culturii socialiste, perioadă în care fiecare asociație este angajată în îndeplinirea sarcinilor izvorîte din documentele programatice ale P.C.R., ale Congresului al X-lea al UTC și ale Conferinței a X-a a UASCR.

Implicat în desfășurarea concursului „Fiecare ASC-colectiv de educare prin muncă și pentru muncă” Consiliul ASC al Facultății de științe economice este preocupat în realizarea angajamentelor create în toate domeniile de activitate. Activitatea de muncă patriotică ce se desfășoară în cadrul facultății constituie o modalitate de educare prin muncă și pentru muncă a studenților, reprezentînd totodată o sursă de realizare a planului de venituri devenind o pîrghie principală în autofinanțarea tuturor acțiunilor organizate de asociația noastră.

Semnificația nouă pe care o capătă munca patriotică în această perioadă a determinat o preocupare permanentă a Consiliului UASC de la Universitate în vederea îmbunătățirii desfășurării acesteia și a eliminării caracterului fortuit

Grupa 570

în mobilizarea studenților, fenomen ce s-a manifestat în perioada precedentă. Saltul calitativ realizat în acest sens constă în faptul că la nivelul Universității s-a întocmit, un plan de muncă patriotică defalcat pe facultăți, bine precizat.

Facultății de științe economice i-au revenit 200 ore pentru întreținerea spațiilor verzi din Complex, întreținerea terenurilor sportive, lucrări la stația seismică și observatorul astronomic, în valoare totală de 36 000 lei, precum și alte acțiuni de colectare a deșeurilor de hirtie, sticle și borcane în valoare de 3 320 lei, acțiuni edilitar-gospodărești de cercetare, proiectare, prestări de servicii în valoare de 20 000 lei, lucrări în agricultură în valoare de 4 000 lei.

În baza acestui plan, la nivelul facultății s-a întocmit programul activității de muncă patriotică pe ani și grupe de studii, program realizat sub îndrumarea organizației de partid. Realizarea acestui program se află în plină desfășurare, deși pe parcurs s-au ivit unele probleme determinate fie de cauze obiective, fie din lipsă de responsabilitate a unor studenți în ceea ce privește participarea prin munca lor la înfrumusețarea locurilor unde-și desfășoară activitatea de zi cu zi. Urmărirea modului cum studenții participă la activitatea de muncă patriotică se realizează prin completarea de către responsabilii de muncă patriotică din grupe — studenți — a unor formulare tipizate, formulare în care se evidențiază cantitatea, valoarea muncii desfășurate, numărul de studenți participanți. Acestea înlocuiesc de fapt procesele verbale care trebuie încheiate cu organizația socialistă beneficiară a serviciilor prestate. Din evidențele ce au parvenit pînă în prezent la consiliu, am reținut prezența eficientă și constantă a grupei 570 anul I, economie agrară și anulul I finanțe-contabilitate, atît prin participare cît și prin aportul la realizarea obiectivelor cuprinse în plan. Nu putem evita însă evidențierea unor grupe a căror activitate de muncă patriotică se caracterizează prin slabă prezență și eficiență ca atare. Exemple: grupele 556, 563 ai căror studenți nu au înțeles cu toții că o bună pregătire profesională se cere a fi întregită și de efectuarea unor activități obștești care constituie prilej de afirmare a tot ceea ce ține de existența unei adevărate conștiințe socialiste.

Față de aceste stări de lucruri sînt vinovați în primul rînd responsabilii cu munca patriotică din cadrul grupelor, secretarii de an, precum și comisia de muncă patriotică de la nivelul consiliului, care nu a urmărit modalitatea de informare și mobilizare a studenților în vederea realizării obiectivelor incluse în program, înlăturarea deficiențelor manifestate la nivelul anilor de studiu.

De altfel sperăm că în urma analizei efectuate în adunările generale de an, activitatea de muncă patriotică să devină, la facultatea noastră un punct pozitiv, un teren al angajamentelor și al realizărilor care să ne facă cinste.

CONSTANTIN BABUȘ președinte
KUGLIȘ ȘTEFAN șef comisie
muncă patriotică.

Intrebări:

1. — Să fie oare secrete numele absenților de la activitățile de muncă patriotică?
2. — Exemplul personal oferit de membrii consiliului este de natură să ducă la mobilizarea studenților?

Viata de constructor nu se povestește — se trăiește

... și devine parte integrantă din noi odată cu trecerea timpului.

Anul I: face cunoștință cu primele cursuri (teorii, formule), apoi primele examene, apoi semestrul II, din nou teorii, formule și... în februarie primele săptămâni de practică. Studenții fac cunoștință cu șantierul Facultății de electrotehnică. Mulți dintre ei sînt la primii pași, la început nesiguri, apoi tot mai fermi.

Această practică în plin an de studii este meritul celor care au înțeles integrarea învățămînt — cercetare — producție. Totul pare teoretic, pînă cînd, uimiți de simplitatea realului, ei văd îmbinîndu-se atît de armonios teorii și formule cu fapte autentice.

Practica de primăvară, atunci cînd, dimineața, pămîntul e înghețat și totul pare rece împrejurul celor care au făcut primii pași în viața șantierului, constituie pentru ei o primă treaptă în înțelegerea necesității integrării învățămîntului cu producția.

Am văzut proiectul viitoarei facultăți. L-am recunoscut în timp ce se năștea. Brigăzile s-au format: zidari, zugravi, fierar-betoniști, dulgheri. Luceau în rînd cu muncitorii. Fiecare parte integrantă a echipei din care făcea parte. Utilitatea muncii lor? Activă și reală: au zidit, au contribuit la realizarea cofrajelor, la pregătirea și montarea armăturilor, au învățat să tencuiască, au stivuit cărămizi, au preparat mortar, au urmărit betonul în fluxul tehnologic, în drumul lui spre forme.

Au muncit dînd dovadă de seriozitate și preocupare pentru activitatea ce se va constitui într-un element definitoriu pentru viața lor.

S-au întors la cursuri gîndind altfel, urmărind cu interes aplicabilitatea practică a teoriilor și formulelor. Acum au găsit mai interesant și cursul de analiză matematică, iar la laboratorul de materiale de construcții se

sînt acasă. Nu mai sînt boboci, iar perioada de practică din vară o așteaptă altfel. Cunosc șantierul și îl vor în plină activitate.

Odată cu anul II materiile de specialitate par și mai interesante. Practica de primăvară (de iarnă veritabilă, datorită condițiilor atmosferice) devine așadar o posibilitate de înțelegere a noțiunilor teoretice. Fiecare își cunoaște sectorul de specialitate, iar activitatea șantierului (T.C.I.T.) interesează acum și din punct de vedere economic (organizare, eficiența investițiilor, productivitate, flux tehnologic etc.). Răspunderea studenților crește pe zi ce trece. Munca prestată e plătită, iar cantitatea și calitatea sînt atribute majore.

Fiecare echipă e condusă de cite un maestru (din partea șantierului) și un student. Lucrările executate sînt de calitate, fiind marcate de inteligența și inventivitatea studenților. Li se încredințează obiective importante menite să le dezvolte gîndirea inginerească și în final colocolul de practică are rolul verificării riguroase a procesului de producție desfășurat; este o analiză a muncii, a planului realizat, a conștientizării fenomenului de integrare.

Cu aceste cunoștințe studenții pășesc în anul III; practica pe care o desfășoară devine acum o împletire a muncii de pe șantier, cu cea de proiectare. Este pasul pe care îl fac spre activitatea de cercetare-proiectare din anii IV și V. Proiectele Jevin acum coeziunea școlii-întreprindere, realizările fiind o mîndrie pentru institut.

Iată cum șantierul reușește să pregătească studenții, să le sădească afecțiunea pentru munca aleasă, să le demonstreze utilitatea lor viitoare în societate

R. COJOCARU
Construcții II

Liniște, soare, respect

În toamnă lăsasem în această cîmpie o căprioară cu un pui, ce nu știa nici cum să fugă, alături de peste 300 de hectare însămînțate cu griu, orz de toamnă și rapiță. Acum, în primăvară, familia căprioarelor este împinsă dintr-un colț în altul al cîmpiei. Se sperie de cîntecul sacadat al tractoarelor și numărul studenților cuprinși de febra campaniei de primăvară. Dacă întimplător vreți să-i cunoașteți, o veți putea face cu mare ușurință. Au chipurile arse de soare. Înclin să cred că pușini sînt cei care la această oră (mijlocul lui aprilie) au fețele arse de soare asemenea celor care se întorc după un sezon de vară pe litoral. Cu siguranță din zece tineri cu fețele arse de soare, de un soare de april, opt sînt studenți agronomi, 2 pot fi ingineri stagieri, mecanizatori, specialiști cu profil agricol. În această primăvară studenții au avut parte de un soare bătaios și de multe chemări profesionale. I-au chemat cele 14 ha. cu vie și pomi, 37 ha cu cartofi pentru toate cantinele centrului universitar, complexul legumicol și multe altele. Aceste chemări nu au fost dintre cele mai ușoare datorită și evoluției climatice a vremii. Valul de căldură din prima decadă a lui april, după acel început de primăvară capricioasă a intensificat circulația sevei. Via plîngea. Studenții tăiau o vie plînsă. Cîți dintre ei s-au gîndit la rodul viitor? Știau că e Muscat de Hamburg, Cardinal, Regina viilor, Afuz-ali, Italia și visau la aroma și gustul roadelor viitoare. N-a fost o iarnă ușoară, mulți muguri au fost distruși și fiecare butuc de vie trebuia studiat cu o responsabilitate profesională, trebuiau într-un fel corectate greșelile naturii. Nu pot decît să elogiez activitatea studenților anilor III și IV agronomie pentru munca depusă, pentru responsabilită-

tea profesională, pentru disciplina și angajarea de care au dat dovadă în cadrul acestei practici de primăvară. Trebuie, însă, cu mare părere de rău, să spun că mulți studenți ai centrului nostru universitar nu știu să aprecieze munca acestor studenți. Ei trec în ochii lor drept „cei de la Electropai, sau cei de la Electrofibra”. După ore de muncă depusă în cîmp, în bătaia vîntului și a soarelui, muncă pentru viitoarele recolte, studenții în pas cu extravaganța modei dar și cu ultimele noutăți ale vocabularului de mahala și boulevard, fac în urma lor grimase spunîndu-și: „ce mură de ciobi are asta, ce să-i faci, țăranul tot țăran rămîne”, sau „mi-e milă de soioșii aștia”

Să nu uităm iubiți colegi că marea majoritate ne tragem de la țară și mulți din părinții noștri sînt sau au fost țărani. Sînt oameni cinștiți, harnici, plini de respect și de multă omenie. Păcat că omenia și respectul lor nu au crescut în sufletele unora așa cum ar fi trebuit. Toți acești „țărani” sau „ciobi” pregătesc pîinea țării, pregătesc hrană chiar și pentru cei care nu-i respectă așa cum ar trebui. Poate altă dată am să scriu mai pe larg despre aceste lucruri dîndu-le încălțarea emoțională necesară. Pînă atunci, dacă veți înfilni un tînăr bronzat peste măsură și cu buzele arse de vînt, să știți că e agronom, că el a trecut prin muncă spre rodul toamnei.

S-au speriat de aceste fețe arse de soare familiile căprioarelor. Puiul care nu știa nici cum să fugă pînă acum, se retrage dintr-o parte în cealaltă a stațiunii, căutîndu-și liniștea. Liniște vremelnică pînă cînd lanurile de porumb vor da în roadă.

LIVIU NADIȘ

Tot ce e necunoscut, e socotit minunat

Poate nici unde contrastul cu lumea exterioară nu e atît de evident ca atunci cînd pătrunzi din mijlocul unei străzi animate, pe poarta unui spital. Afară, în tumultul de roți, de pași grăbiți, ori... dimpotrivă, afară unde o primăvară așteaptă cam de mult, explodează în crengi de cireși ori magnolii, afară pulsează un ritm cu totul deosebit. E suficient să pășești pe culoarul luminat palid de tuburile fluorescente, pentru ca impresia zgomotoasă a lumii de afară să se steargă brusc de pe retină și să te trezești în mijlocul unui decor liniștit, tăcut în care oameni în halate albe glisează fără zgomot. La o astfel de oră cînd afară umbrele nopții pier, iar zorii zilei se arată, spitalul respiră odihnă după ce veghease o noapte, veghease somnul celor suferinzi, pregătindu-se pentru o nouă zi. Da, spitalul respiră pregătindu-se pentru veghea de zi. Și, odată cu el, acești slujitori devotați omului — purtătorii halatelor imaculate. Sînt ei, acei colegi aflați la mijloc de drum, un sfîrșit de an III, sînt ei, acei dintre colegi aflați la hotarul dintre anii preclinici și clinici, cînd tot ce au acumulat de-a lungul a doi ani de trudă, și cînd îi vezi purtîndu-și pașii grăbiți spre saloane și cu ei purtînd în gînd o stăruitoare întrebare: oare omul pe care ieri l-am observat și îngrijit, cu cît e mai bine azi? Iar apoi instinctual, mecanic parcă, zîmbetul pe buze se îndreaptă spre patul bolnavului, te întreb: de unde atîta maturitate la o vîrstă atît de tînără? Și în timp ce ora își cerne nisipul cu aceeași monotonie clepsidrică.

Mă gîndesc, în timp ce ascult explicațiile magistrului, la convingerea cu care acest om ne explica mai deunăzi la patul bolnavului, mă gîndesc la pasiunea pe care o pune în fiecare vorbă. Și vorbele se înalță logic, argumente, contraargumente, raționamente, toate destăinuie limpede, curcior, ușor ironic. Și involuntar, dar firesc parcă, îmi pun întrebarea: eu, eu cînd voi fi așa? și tot eu îmi răspund, căci sinceră fiind nici nu știu cum au trecut anii, parcă dăunazi eram boboc, iar acum... acum sînt la mijloc de drum...

Oare timpul acestui student medicinist, dră-

mult cine știe cum, nu-l îndepărtează într-un fel de cotidianul obișnuit al unui student... la fel de... obișnuit?

Dacă am timp suficient? Nu, categoric nu, pentru că continui să rămîi student medicinist toată viața un școlar nemulțumit de tine însuși. O singură rază de soare poate rețea și risipi norii. O singură privire un gest, un cuvînt, poate lumina un suflet viu, o adevărire. Poate da un nou orizont lucrurilor. Și e nevoie de cît mai multe gesturi, de atențiile neînsemnate care să lumineze relațiile student-suferind; aceste raze de dragoste, de omenie altruistă, izvorul puterii înviitoare a cugetului.

OFELIA GHENCIU
— an III — Pediatrie —

Nicotina, alcoolul, cafeaua...

Nevrozele reprezintă un domeniu de boli cu suferințe ce îmbracă cele mai variate forme.

Cu o simptomatologie destul de neconcludentă, în afara stării de migrenă și a insomniilor, se poate vorbi de o nevroză de dezadaptare sau suprasolicitare ceea ce duce la un adevărat surmenaj intelectual.

Cea mai răspîndită formă de nevroză este distonia neuro-vegetativă, ca o tulburare funcțională a sistemului nervos vegetativ. Această boală apare prin perturbarea echilibrului funcțional normal dintre cele 2 componente ale sistemului nervos vegetativ (simpaticul și parasimpaticul). În poziție intermediară între bolile nervilor și bolile psihice se situează nevrozele propriu-zise, cele obsesive, obsedante, unele idei și nevroze anxioase în care bolnavul trăiește într-o continuă frică, spaimă, micșorîndu-se treptat capacitatea de muncă intelectuală.

Într-un procent destul de mic apar și neuropsihozele endogene sau exogene cu formele cele mai grave, schizofrenice.

Frecvența nevrozei vegetative se află în creștere

și dă mult de lucru atît medicilor cît și serviciilor de asistență socială.

Printre cauze se numără, surmenajul care ocupă locul principal, viața agitată, neregulată dusă de unii tineri, nerespectîndu-se timpul necesar somnului, numărul mare de stimuli împrăștiți de zgomotele de radio cu muzică la amplificare maximă (zgomot-iritabilitate nervoasă).

Ca o altă cauză sigură reprezintă substanțele stimulante abuzive ca nicotina, alcoolul, cafeaua, ceaiul, precum și întrebuițarea nesăbuită de medicamente.

Suprasolicitarea nervoasă prin frica de examene, griji, supărări și lipsa unei armonii în viața de toate zilele ca și în tulburările de metabolism prin alimentație irațională cu cantități insuficiente de alimente și vitamine, toate acestea duc la cauzele contractării dezechilibrului nervos sub forma de nevroze astenice.

Dr. NICOLAE GUȚĂ

INIȚIATIVĂ

La nivelul Centrului universitar Timișoara, s-a constituit un colectiv al Consiliului U.A.S.C. pentru acțiunile și activitățile comune între Asociațiile Studenților Comuniști și organizațiile U.T.C., de pionieri, celelalte organizații de masă și obștești. Colectivul are menirea de a milita pentru înfăptuirea în condiții tot mai bune a hotărîrilor cuprinse în documentele de partid a indicațiilor tovarășului Nicolae Ceaușescu date la întîlnirile cu Biroul C.C. al U.T.C. și Biroul Comitetului Executiv al Consiliului U.A.S.C. cu privire la stringerea unității de acțiune a întregului tineret pentru înfăptuirea politicii partidului, sporirea rolului tineretului în întreaga viață social-politică a țării.

Colective pentru acțiuni comune, cu organizare asemănătoare unei comisii, vor constitui toate consiliile U.A.S.C. (A.S.C.). Ele vor îndruma și controla modul în care colectivele consiliilor și birourile de an se preocupă de organizarea acțiunilor și activităților comune.

Comisiile consiliilor U.A.S.C., C.U., Casa de cultură a studenților, consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) din institute și facultăți, vor acorda o atenție deosebită conținutului și organizării acțiunilor comune ale Asociației Studenților Comuniști, cu organizațiile U.T.C., de pionieri, cu celelalte organizații de masă și obștești, sprijinind larg activitatea colectivelor pentru acțiunile comune.

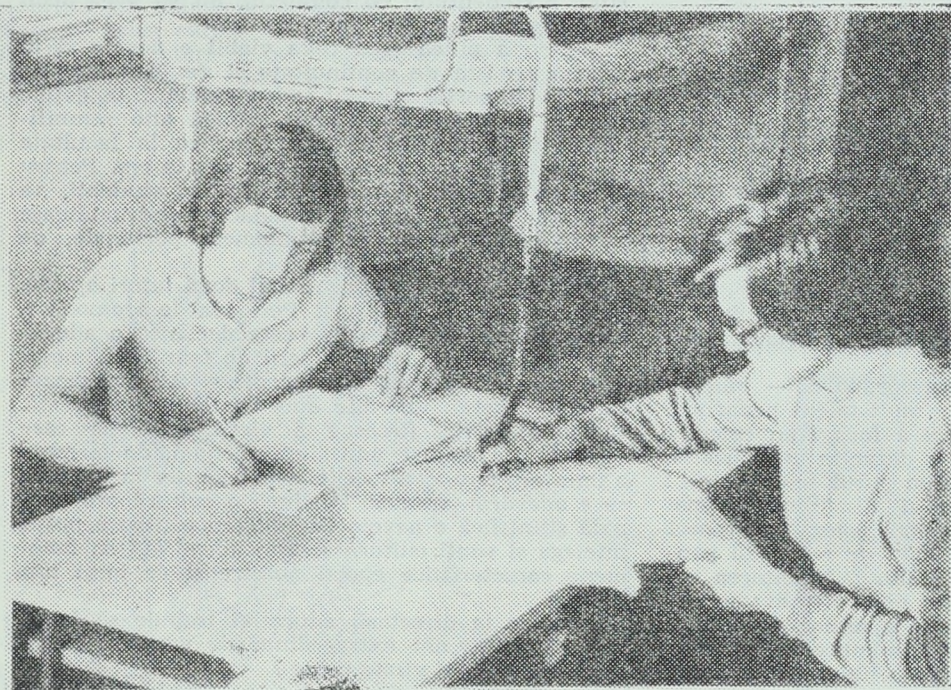

Sesiunea — avanpremieră

Nu peste mult timp va bate gongul altei sesiuni. Pentru unii dintre noi, un astfel de gong a bătut de mai multe ori pînă acum, pentru alții o singură dată. Sesiunea aceasta ne așteaptă cu

a trecut. Pentru toți studenții eforturile de a face și din această sesiune un succes, trebuie dublate sau triplate. Aceasta cu atît mai mult, cu cît o sesiune nu este pentru nimeni „un

examene de două sau trei ori mai multe decît cea din iarnă. De aceea se pare că pentru studenții anilor I, adevăratul „botez al examenelor” nu

risc pe cont propriu”, ci pe contul unui colectiv studențesc, pe contul unor părinți, și în ultimă instanță pe contul unei generații și al societății.

Cu alte cuvinte, sesiunea este un act de mare responsabilitate pentru fiecare dintre noi. Prin condiția noastră sîntem obligați la rezultate care să fie apreciate cu notă maximă. Efortul susținut, sistematic, îmbinarea teoriei cu practica sînt două dintre condițiile unor astfel de rezultate. Și ne-a 10 nu este numai pentru cel care o primește, un prilej de bucurie, ci și pentru cel care o dă. 10 nu este o simplă notă cu valoare de răsplatire, ci și un capital de încredere investit de tine însuși în tine. Dar examenele nu se pregătesc în nopțile care le precedă, cu picioarele în apă rece, cu panică furioasă în sufletul care, condamnat de timpul irosit în cursul semestrului, se zbate ca un pește pe uscat. Un examen începe odată cu audierea primului curs la disciplina respectivă. Astfel, sesiunea începe cu mult înaintea perioadei de examinare. Numai așa ecoul de gong de la sfîrșitul sesiunii va stîrni sentimentul împlinirii. Și dincolo de alte semnificații, bucuria împlinirii este un omagiu adus primăverii. Înțelegă ca metaforă a noastră.

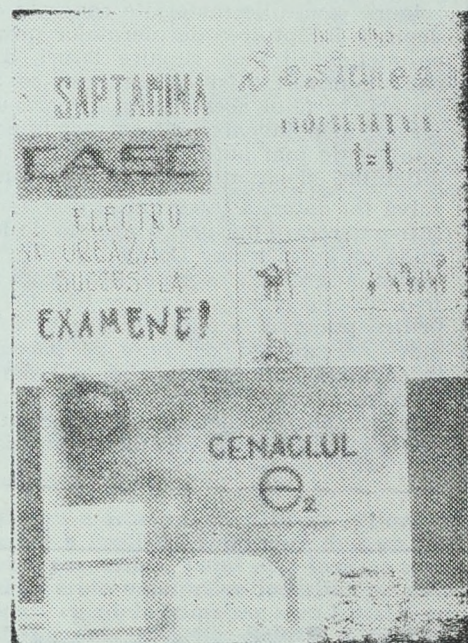
Cu toate acestea nu se poate spune însă că sesiunea nu înseamnă și emoții. Dar este o neță deosebire între emoțiile celui care s-a pregătit consecvent în timpul anului și ale celui care abia a apucat să citească o dată cursurile. Una este să ai emoții din dorința de a da un răspuns foarte bun și alta este să ai emoții din cauza unei reștante care te pîndește (mai mult sau mai puțin). Sesiunea nu trebuie să fie pentru nimeni prilejul unei confruntări cu colegii, ci cu tine însuși.

Biroul A.S.C. a luat legătura cu cadrele didactice în vederea organizării de consultații, a urmărit îndeaproape frecventarea cursurilor de către toți studenții”.

Activitatea biroului A.S.C. a anului I secția zootehnie pe semestrul I s-a considerat a fi necorespunzătoare, activitate reliefată prin rezultatele obținute la examene; 70 din cei 170 de studenți sînt restanțieri la unul sau două examene. Biroul A.S.C. de an a manifestat lipsuri în stîlul de muncă, o slabă coordonare a activităților desfășurate. La adunarea generală „model” organizată de biroul de an au fost invitate cadre didactice printre care tovarășul prorector conf. dr. Ioan Vintilă, secretarul B.O.B. secția zootehnie — șef de lucrări, Maria Roșu, președintele Consiliului A.S.C. din facultate Gheorghe Vaida și studenți din anii mai mari.

Primul punct al ordinii de zi — informarea politică — prezentată de Ioan Cumpănașu.

La punctul 2 al ordinii de zi s-a prezentat un bilanț al pregătirii profesionale, arătîndu-se rezultatele obținute la verificările pe parcurs, apreciate a fi bune.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Anul I, angajamente pentru mai bine

La Facultatea de zootehnie și medicină veterinară studenții se află într-un stadiu de intensificare generală a eforturilor de însușire a cursurilor și de

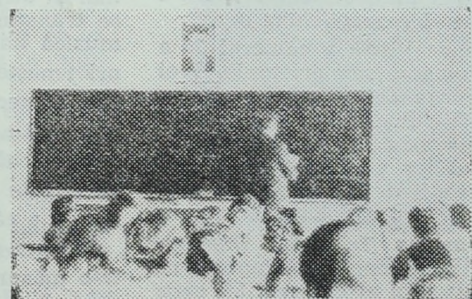
verificare a lucrărilor practice. Se observă o adevărată febră a unui început de sesiune. Deoarece rezultatele profesionale obținute de Facultatea de zootehnie și medicină veterinară în urma sesiunii din iarnă nu au fost pe măsura așteptării am rugat pe tovarășul conf. dr. Nicolae Crista, secretarul organizației de partid pe facultate, să ne explice o parte din cauzele acestei situații.

În principal, cauzele obținerii unui procent scăzut de promovare sînt legate de nepregătirea ritmică a studenților la discipline. Unii studenți prezintă un slab interes pentru seminarii și consultații înregistrînd numeroase absențe nemotivate. O altă cauză a fost lipsa cursurilor în redactare proprie la toate disciplinele. Din discuția purtată am a-

juns la concluzia că în vederea sesiunii din vară s-au luat o serie de măsuri pentru o pregătire mai bună a studenților. Consiliul A.S.C. al Facultății de zootehnie și medicină veterinară, împreună cu șefii de catedre și organizația grupei de partid a studenților au organizat analiza unor discipline din cadrul catedrelor. Nu s-a efectuat la toate disciplinele prevăzute în planul de învățămînt dar s-a avut în vedere analiza disciplinelor la care rezultatele sînt mai slabe.

La fiecare catedră și în consiliul profesoral, la începutul semestrului s-au analizat rezultatele obținute în sesiunea din iarnă, punîndu-se în discuție disciplinele cu rezultate mai slabe.

Pregătirea profesională a fost obiectul mai multor dezbateri în adunările generale, adunări la care au participat majoritatea studenților cu rezultate bune, mai puțin cei cu rezultate nesatisfăcătoare. Se pune accent pe lămurirea studenților, or-

ganizarea de consultații colective, recuperarea lucrărilor practice. S-au pus la dispoziție săli de seminar, amfiteatre libere pentru studiul individual, iar în săptămîna

premergătoare sesiunii, studenții beneficiază de ajutorul cadrelor didactice care au un program permanent de laborator.

Pe lîngă anii de studiu cu rezultate slabe în sesiunea din iarnă, se evidențiază și unii ani care printr-o pregătire perseverentă și o voință care constă în urmărirea constantă a scopului propus, au reușit să obțină rezultate foarte bune. Biroul A.S.C. al anului I, secția medicină veterinară a avut satisfacția muncii depuse pe semestrul I prin rezultatele obținute în sesiune. Din totalul de 67 studenți, 64 au fost integraliști, iar 45 de studenți au obținut note peste 7.

Despre felul cum și-a organizat biroul A.S.C. de an activitatea ce a contribuit la

în obiectivele imediate ale biroului de an se află pregătirea din timp, cu eficiență a viitoarei sesiuni, a seminariilor, participarea la consultațiile organizate. Au fost puși în discuția colectivului studenții cu absențe nemotivate și cei care stînjnesc buna desfășurare a activităților programate. Au fost criticați studenții care dau dovadă de apatie, nepăsare față de rezultatele propriului colectiv, a propriei activități. S-au înscris la cuvînt organizatorii grupelor A.S.C., analizînd stadiul de pregătire al fiecărei grupe în parte.

Președintele Consiliului A.S.C., Gheorghe Vaida, a dat indicații atît membrilor biroului de an, cît și întregului an în vederea dezbaterii problemelor profesionale

reușita sesiunii precedente și ce măsuri s-au luat în continuare pentru sesiunea ce se apropie, ne-a vorbit secretarul biroului A.S.C. Grigore Stanciu: „Biroul organizației noastre a urmărit pregătirea profesională individuală a studenților. Studenții care au obținut note sub cinci la verificările pe parcurs au fost criticați în fața adunării generale. Studenții care întîmpină greutăți în pregătirea unor materii sînt ajutați de studenții ce și-au însușit bine disciplinele respective.

cu o mai multă maturitate, intensificarea spiritului critic și autocritic. Tovarășul prorector conf. dr. I. Vintilă, a adus un îndemn studenților pentru a participa la discuții, la înscrieri la cuvînt cu mai mult curaj. De asemenea, a dat indicații de felul cum să-și folosească timpul pentru a realiza un studiu permanent, despre felul cum să-și pregătească o atmosferă propice studiului.

NELU PETRIȚ

Aș vrea să încep, mulțumind pentru amabilitatea neostentativă a asist. univ. Stela Mire care, prin discuțiile purtate, m-a ajutat la stabilirea și clarificarea unor idei privind rolul directorului educativ. Vorbind la modul ideal, un director educativ trebuie să fie elementul de convergență între instituția de studiu în care s-a integrat studentul, între studentul ca individ cu problemele sale particulare și studentul, component al unei grupări sociale cu caracter revoluționar și integrat activ în complexul istorico-social al țării. Tot teoretic vorbind, directorul educativ ar trebui să se multiplice într-un număr nesfârșit de ipostaze, devenind un înlocuitor al ambianței familiale a studentului căminist. Dacă așa ar fi, căminul ar deveni o casă, o locuință cu intimitățile ei plăcute și în același timp o subtilă formă de instituționalizare, de educare în toate planurile a tinărului student.

Asupra studentului ar trebui să acționeze în același sens un număr foarte mare de factori printre care, firește, și directorul educativ. De conlucrarea acestor factori care operează într-o anumită direcție, asociația studențească, conducerea facultății prin cadrele didactice, serviciul administrativ care asigură condițiile materiale concrete de conviețuire depinde înfăptuirea dezideratelor propuse. În cazul nefuncționării unei singure laturi, directorul educativ e nevoit să-și asume ceea ce aparține altor factori. În felul acesta se realizează un transfer de sarcini în defavoarea altora mai importante. O administrație mai puțin operativă și energică creează dificultăți și situații care în cele din urmă se rezolvă tot datorită intervenției directorului educativ. Într-o oarecare măsură, e situația de la căminul 3.C. unde tovarășa lector Doina David a avut și are de luptat cu greutăți enorme. Dumneaei a sosit aici într-o situație creată, or căteva luni nu sînt suficiente pentru punerea la punct a o serie de probleme rămase nerezolvate ori invitate pe parcurs. În schimb la căminul 7.C. situația e și mai dezastruoasă. Un director educativ tovarășul asist. ing. Chivu Mircea reprezentant al Facultății de electrotehnică, căruia poți să-i ceri ajutorul în caz de nevoie, și un al doi-

lea rector educativ tovarășul lector Galeriu, care răspunde de viitorii agronomi și de a cărui existență nu se știe nimic. Probleme ar fi destule și în multe chestiuni s-ar simți nevoia unor păreri mai competente, dar unde poate fi găsit tovarășul Galeriu?

Pornind și de la aceste paranteze se poate stabili condiția de seamă a directorului educativ, respectiv față de student ca om. Această cerință nu e realizabilă întotdeauna. Existând în acest caz condiții

Dacă așa ar fi...

obiective motivate. Înșă indiferența dusă pînă la neglijență în acest aspect duce la o denaturare a unei relații umane normale.

Adevărata problemă — preocupare — rămîne educația. E nevoie de foarte mult talent pedagogic și intuiție psihologică pentru a forma un colectiv autentic, nu formal, pentru a dezvolta un spirit de grupă. Problema se axează în jurul unor valori: moralitate, spirit de ordine și disciplină și mai ales formarea respectului pentru coleg, un respect de o altă nuanță calitativă, față de respectul pentru colegul de grupă ori facultate. Nuanțarea rezultat din atitudinea față de niște detalii: nerespectarea serviciului la poartă, a orelor de odihnă etc. căci responsabilitatea devine conceptul ordonator condiție esențială pentru o conviețuire normală într-o colectivitate de peste 300 de oameni.

E normal ca la un număr atît de mare de studenți să existe caractere diferite, cu un bagaj familial educațional variat. În cele din urmă trebuie să se ajungă la o conduită unitară. Se pune astfel problema operării cu individul. Se creează în mod inevitabil o dilemă: se va aplica regulamentul în mod rigid sau se va analiza situația pornind de la particular. Pentru a putea rezolva dilema se cere colaborarea cu comitetul de cămin, se cere rezolvarea problemei prin prisma studentului aflat în situații similare. Se cere și se creează conștiința de grup. Comitetele căminelor 12, 13 sînt foarte obiective și generoase. Printr-o colaborare sinceră, cinstită, a studentului cu comitetul, nu va avea decît de cîștigat.

Pentru a putea crea ceva viabil e nevoie și în munca aceasta de continuitate și de foarte multă intuiție. Raportul student-cadru didactic, ce deține funcția de director educativ, capătă altă semnificație: problema nu se mai pune ca la facultate de la catedră la bancă, ci de la om la om. Pentru a putea acoperi un număr mare de studenți, se cere colaborarea cu cadrele didactice îndrumătoare de grupe, care cunosc problemele personale, de amănunt.

Există în procesul educațional două laturi aparte, care cer, fiecare, mult tact. Perioada de acomodare, inerentă oricărui început, poate declanșa o adevărată criză: sentimentul rușinii de familie primește de multe ori proporții neașteptate. Alături senzația de perpetuă libertate duce la cealaltă extremă. Există o cerință firească a vieții cotidiane care atinge o dezvoltare multidimensională, de formare a unui om nou, echivalent larg, receptiv la tot ceea ce e adevărat, frumos. Pe lângă o cultură profesională științifică e nevoie de educare pentru a putea înțelege și simți cultura și arta adevărată ca fenomene caracteristice epocii noastre și cu largi implicații.

Oare de la directorii educativi trebuie să învățăm că acești ani extraordinari de generoși și firești sînt ai unei vîrste unice?

R. S.

În lumea micilor cutezători!

Am avut acum cîțva timp plăcuta ocazie de a vizita creșa centrului universitar Timișoara.

Curiozitatea s-a împletit cu bucuria de a constata că aici, unde micile vîlăstare ale studenților zîmbesc cu plăcere la fiecare gest tandru, am întîlnit niște adevărate mame pentru toți copiii aflați timp de o săptămîină departe de părinții lor.

Am stat de vorbă cu asistenta șefă Georgeta Golub o femeie și o mamă excelentă, care ne-a însoțit în timpul vizitei noastre. Iarna de afară s-a spulberat o clipă, rămasă parcă undeva departe, în momentul cînd ochii zîmbitori ai micuților m-au împinat.

Am aflat că deși iarna voit inexistentă aici a creat o serie de greutăți colectivului de îngrijitoare ale creșei (lipsa căldurii și a apei calde, lipsa spălătorii mutate în complex) totuși acestea s-au descurcat foarte bine. Au reușit să ferească copiii aflați sub ocrotirea lor de aceste greutăți printr-o muncă continuă și plină de grijă.

La rugămintea noastră, tovarășa Georgeta Golub ne-a mărturisit că în primăvara localul creșei va fi cu totul schimbat, vor fi aduse mobilieri noi pentru camere, pereții creșei vor fi ornamentați cu sprijinul citorva studenți de la arhitectură, în culori și desene plăcute pentru copii, baia și dușurile vor fi faianțate (Am urmat de altfel noua invitație făcută de colectivul de conducere al creșei și întradevăr toate promisiunile făcute în iarna anului 1976 au fost onorate pe deplin exact la termenul specificat).

Am urmărit cu plăcere jocurile pe care aceste „mame adoptive“ le organizau cu copiii, grija cu care era servit prînzul și curățenia desăvîrșită care domnea aici.

A fost de-a dreptul plăcut momentul în care cele trei interlocutoare ale noastre:

LUBIȚA BARBU
SOFIA BANDU
GEORGETA GOLUB

ne-au făcut aproape cu lacrimi în ochi mărturisirea „La copiii aceștia trebuie oricînd să poți să le înlocuești părinții!“, povestind parcă cu nostalgie mici evenimente plăcute sau mai puțin plăcute din activitatea lor.

În ziua vizitei am plecat cu sufletul plin de speranță că primăvara cu soarele arzător va îmbrăca cu flori proaspete frumusețea bucălată a obrazilor și va deschide porțile spre aerul sănătos și reconfortant de afară micilor cutezători ai vieții.

ANITTE MATEESCU

Începutul? ... Într-o mai puțin obișnuită zi de toamnă, toamnă ce-și dorea drepturile cu mult, foarte mult tupeu, și o vară tîrzie ce amintea de casă, de castanii de pe stradă, de strugurii neculeși, de porumbul galben-auriu. Am venit singuri ori cu frați mai mari sau cu părinți. Așteptam cu o bucurie îndoită repartitia în camere. „Tu de unde ești? ... Stăm împreună?!”

... A trecut un semestru, un an... Am terminat o facultate.

Ce-au însemnat aceste luni petrecute împreună? Tinerete, gânduri îndrăznețe, vise materializate. Stînd cu noi înșine, în adînc, de vorbă, pe undeva ne surprindem nerecunoscîndu-ne. Firile domoale s-au ascuțit, au devenit mai energice, sufletele închise se fac a mai uita ferestrele deschise, pentru refractarii, temperatura mediului ambiant e mult prea ridicată: au început — paradoxal, nu? să se îmnoaie; temperamentalii simt gustul dulce al calmului... Oamenii se apără între ei, caracterele se definesc și se modelează.

Căminul, oglinda conștiinței noastre de ordine și disciplină

Cu o anumită mîndrie justificată în glas spui uncoori: el e colegul meu de cameră, și-apoi zîmbești cu tile.

Am trecut prin cîteva camere, luîndu-le la întîmplare. Cîteva din gîndurile Monicăi Roxin, studentă în anul II la franceză; „La început a fost destul de greu. Aveam senzația că nu pot accepta căminul. Asta pînă nu de foarte multă vreme. Într-o dimineață eram în întîrziere cînd am ieșit și am încuiat ușa, aveam senzația că tot căminul e gol. Simțeam că-l părăsesc. Mi-am dorit atunci să ajung cît mai repede la facultate să fiu printre colegi. E atîta tinerete prin jur, e un colectiv pe care îl simți. Știi că în cămin n-o să mori niciodată de foame, ori n-o nu ești singur. Cred că o să-l regret foarte mult“.

Care ar putea fi cartea de vizită a camerei 56 a căminului 5 C? Poate înțelegere sau prietenie. Trei din cele șase, au fost colege de cameră încă din anul I; Luminița Bejan, Veldioara Lupa, Veronica Pirulescu, a patra prietenă ne-a „părăsit“: s-a căsătorit. În trei ani, grupul lor s-a omogenizat, s-a încheșat. Și-au format un stil de muncă, o obișnuință a trăirii în comun. Celelalte colege de an au fost asimilate rapid: Mariana Teleman, Daciana Cuc, Maria Gherghel. Deși sună foarte amuzant micul secret al celor trei, devenit apoi al camerei 56, care le permite un echilibru în muncă și o dozare a capacității de acumulare constă în cele cîteva ore de repaus. Se păstrează și se respectă somnul colegelor. Bineînțeles nu numai somnul de după-amiază le-a dus pe cele șase în sesiunea trecută la nici o notă sub 9. Le-am ascultat apoi, vorbind despre pacien-

ții lor. Un caz interesant nu poate fi trecut cu vederea. Sînt foarte multe lucruri noi, interesante, pe care trebuie să le împărtășești și altora. Munca cu bolnavii e un proces îndelungat. Trebuie să-ți formezi un al șaselea simț, să intuiești comportarea și intențiile bolnavului. Toate acestea se formează prin munca cu oamenii și din experiența celor din jur. Discuțiile acestea în afară de latura informativă, adîncesc și limpezesc cunoștințele acumulate.

În camera vecină, atmosfera era sîrbătorească. Era ziua Sandei Cazacu, anul III Medicină generală. Colegele de cameră Anca, Dana, Carmen Cornelia nu erau acasă. Le aștepta cu masa întinsă, să cîstească acești ani rotunzi, să petreacă împreună acele cîteva ore de la cumpăna a două vîrste. Era al treilea an sîrbătorit în cămin. O astfel de zi primește aici altă semnificație, o altă dimensiune. Într-un cerc restrîns, între colege de cameră niște vorbe și gînduri bune, niște urări din suflet...

Camera, colegii noștri... Primul contact cu camera... O încăpere nu prea mare, cu niște paturi

apropiate unul într-altul, cu două mese pe care nu știi unde să le mai pui, cu niște flori... O cameră aranjată în grabă: Însă, primindu-și locatarii, nu mai poate rămîne aceeași. Gusturile și simțul estetic, patima pentru frumos, dau viață și, punînd ceva din noi, ne-o apropiem. Cîteva cărți — altele decît zecile cursuri — niște fotografii, flori... aranjate cu mult gust și-amintesc de casă, de camera ta... Și inevitabil aici e casa ta.

Stînd într-o dimineață de serviciu la poartă, ai o senzație ciudată vîzînd cum fiecare pleacă. În urmă — căminul aproape gol. Pare a fi o casă pustie dar numai pentru cîteva ore. Și-apoi niciodată n-o să mai ai atîția vecini de palier! Orelle de sîmbătă ce se transformă în duminică. Orelle acelea pline de muzică bună, de discuții polemice și gînduri spuse prietenește — sînt clipe de frumos și de bucurie. Sînt și necazuri. Împreună însă, pînă și durerea nu mai e atît de puternică primind o ușoară notă liniștitoare, calmantă. Înțelegerea și prietenia pot fi generalizate cu pretenția de a fi cartea de vizită a camerei, a căminului...

Fiecare cămin are viața lui proprie, internă și într-o măsură mai mare sau mai mică — nu oricare se poate acomoda acestui stil de viață — studenții s-au integrat acestui organism. Orice eveniment din viața personală, orice activitate capătă nuanțe neașteptate, pe care doar un căminist le poate percepe,

RODICA STOIE

Carte de vizită

Inceputul a fost acel unicat în domeniul utilajelor de măcinat, o moară vibratorie concepută și construită în totalitate de studenți și cadre didactice ale catedrei.

A urmat contractul cu Combinatul siderurgic Reșița: „Valorificarea zgurilor de furnal și oțelării”, experiment extins ulterior la Deva și Hunedoara. Materialele de construcție obținute astfel au confirmat prin calitatea lor rodnicia unei munci susținute.

Alte 40 de milioane economisite anual au verificat la Combinatul chimic Tirnăveni unele concluzii ale colectivului în privința valorificării deșeurilor din industria carbidului.

Este pe scurt cartea de vizită a entuziastului colectiv de cercetare de pe lângă catedra de Tehnologia silicaților și compușilor oxidici a Facultății de inginerie chimică din Timișoara.

MIHAELA RADU

„Primăvara” (Omagiu)

Ce părere aveți?

Bilanț la sesiunea de examene de puțin timp încheiată a anului III CCIA subingineri din Facultatea de construcții Timișoara:

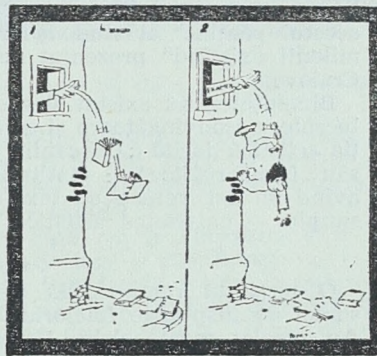
- 20 de zile de sesiune
- 5 examene (dintre care 3 de un an)
- examenul de „Fundatii”, examen de sacrificii.

Dar detalii ale unui bilanț se cer relatate fidel: — Faptul că s-a schimbat programa de învățămînt față de anul trecut și nu am avut sesiunea din iarnă ne-a dezavantajat (M. B. grupa 3).

— Avînd numai 20 de zile pentru cele 5 examene ne-a fost foarte greu să ne prezentăm la toate, astfel încît fiecare dintre noi a trebuit să „sacrificăm” cel puțin un examen (S. B. grupa 4).

— În numai trei zile nu se putea pregăti examenul de fundatii (30 de cursuri dintre care 15 de cite trei ore și 15 de două ore), astfel că singura soluție pentru grupa noastră a fost „să sărim” peste un examen (A. L. grup 2).

La examenul de „Metal” (șef de lucrări decan de an Gheorghe Mercea) pe lângă subiectele de pe bilet se mai primesc cite o întrebare din fiecare curs la care studenții respectivi au observat, motiv pentru care mulți dintre noi nu s-au prezentat la acest examen (I. D. grupa 2). Ne-au speriat cele 4 subiecte pe care colegul nostru

Fără curiozitate

Iuliu Mereg le-a primit în plus.

— Avantajul nostru a fost că am putut amîna unele examene pentru că altfel nu știu cum am fi ieșit din sesiune. Cu toate acestea era nevoie de sacrificarea unui examen. Și acesta a fost cel de „Fundatii” la care nu s-au prezentat decît vreo 25 de studenți din 120 (I. N. grupa 3).

Se așteaptă următoarea sesiune fixată exact după excursia de studii, motiv pentru care mulți au renunțat la... ultima.

TITEL T.

N. R.: Se mai primesc înscrieri la cuvînt...

„Curiozități” studențești

■ Cantina 1. C. este locul în care se întîlnesc mii de studenți. Eficiența agitației vizuale este o realitate ca de altfel și indiferența comitetului de cantină față de acest aspect important al muncii educative cu studenții.

■ Și dacă nu au apărut afișe care ar trebui să se vadă, au apărut liste cu meniul săptămînal. O inițiativă fericită care face inutilă prezența tablei de afisaj a meniului, oricum de multe ori decalată cu o zi...

Toată lumea apreciază gestul! Chiar și blațiștii care știu acum cînd poate să iasă... o afacere grasă.

■ Interesante de remarcat sînt inițiativele căminelor 11 și 16 de a deschide niște „colecții ale revistelor” „România literară”, „Magazin” sau „Contemporanul”. Ce conțin însă colecțiile? Doar cîteva exemplare vechi ale ziarelor „Știința” sau „Știința tineretului”. Pe cînd o restructurare a conținutului?

■ La un singur cămin am întîlnit, un afiș mare: „Prezentați legitimațiile la control”. E vorba de căminul 13. Ba chiar anunțul „Staționarea în hol după ora (H) este interzisă” lipsește, cu excepția căminelor 13, 16, 4. Nu mai miră atunci prezența „trecătoarelor iubiri” la ore destul de mici la porțile căminelor?

■ Căminul 17, așezat într-o margine a complexului studențesc, face o notă aparte față de restul căminelor.

Vine să ne-o dovedească inexistența la începutul lunii aprilie a studenților de serviciu la poartă. Am remarcat table nominale în care pentru un serviciu sînt delegați 3 (nu 2) studenți, și cîteodată și o rezervă. Și totuși, sîmbătă seara (!) nu era nimeni la poartă. Sau comitetul de cămin a vrut să facă o păcăleală de aprilie. Dar nu era păcăleală...!

■ Primăvara a adus cu ele primele acțiuni de înfrumusețare a spațiilor verzi care dau un farmec deosebit parcurilor. Totul este însă ca acestea să reziste eroic amatorilor jocurilor cu mingea care odată cu zilele frumoase s-au instalat posesiv pe iarba abia răsărită. Soluția a fost găsită de cineva care a adus un tractor și a transformat spațiul verde în... arătură.

■ Deși parcurile te îmbie cu splendoarea lor, totuși sălile de lectură sînt pline. Ceea ce este rău este că atunci cînd sînt părăsite, sînt tot pline, dar de hirtii și murdărie...!

O iubire complex(ă)

Ionel și Mărioara și-au dat prima întîlnire, în parc, pe o bancă. Idila lor a prins viață și un „love story” a început să se deruleze.

O, Mary! Cînd îți zărești silueta mlădioasă călînd pe alee, sufletul meu e răvășit și inima-mi bate mai tare ca mingea în peretele lui Mișu, da mingea aceea de tenis, albă ca fustița ta cea scurtă, atît de scurtă încît mă mir cum o să ajungă fetița, pe care o vom avea, s-o prindă pe mamica de fustiță. Nu te-am văzut, Mary, de cinci minute și timpul mi-a părut ore, pierdute la facultate, căci lîngă tine, viața mea suferă o contracție.

Mi-ai dat ieri sărutarea aceea acidă și placidă și mi-ai spus cu o voce vestind o sirenă: — John, dacă îmi spui că lîngă mine e adevăratul paradis, dacă eu sînt singura ființă palpabilă din universul tău, dacă florile rupte de tine, din parcul rozelor, au crescut doar pentru mine, spune John, de ce stăteai așa de înfrigurat în așteptare, în holul unui cămin cu 7 numere mai mic ca al meu (nu-ți era rușine chiar cu 7) iar cînd a apărut gagica aia cu părul stat prea mult la soare, te-ai apropiat de ea, nu crezi că prea posesiv, și ai sărutat-o ca pe mine în zilele calde de presesiune?

Mi-am zis că o fi vreo colegă mai bună, dar v-am văzut eu la serile anului, sau vreo verișoară, dar așa ceva aveai la 3. Expres și nu știu ca între timp să mai fi fost vreo admitere.

Ce puteam Mary să-ți răspund? Dacă îmbrățișările care împiedicau lumea să intre în hol. Sau clipele petrecute pe bătrînul fotoliu nu te-au convins atunci...

Dar, Mary! Nu-ți dai seama că numai pe tine te iubesc, numărul 13 mi-a intrat în sînge, îl strig zi și noapte și mă liniștesc dar cînd fața-și răvășită de somnul dulce îmi apare printre borcanele din fereastră și-mi strigă candid: „Vin cu tine la o cafeă!”. Și „Nufărul” nostru drag unde ne înce-

peam „diminețile, și Flora” atît de bogată și Bas-tionul” și „Bănățeana” și „Hercules” și toți zeii din „Olimp” nu-ți face inima sensibilă?

Ne bucurăm de primăvara, a'fel decit... Mary.

Bine! Dacă mă consideri nedemn de ființa ta intelectuală nu o să mă tînguesc și cătrănesc în neștire, osă-mi iau catrafusele și o să mă roiesc. Dar

să nu mai calci iarba din jurul căminului venind la mine, să nu mai aud telefonul care îi conturba pe amabili studenți de serviciu din plăcuta lor lectură și să nu văd biletele acelea expuse tuturor privirilor discrete și indiscrete: „John vino la ora 13 la restaurantul Timișoara”. O! Cum putut-am să cred că fața aia care s-a apropiat de mine la discoteca „U” (nu, dragă, dar era așa înghesuală), atunci cînd erai la babac acasă și prea-mi intraseră discotecile în fire, o să fie piciorul aplecat, cu atîta delicatețe, mie pe o direcție pe care nu am reușit s-o văd niciodată (și ce picior perfect era cînd îl admiram cum coboară ispititor scările).

Ce zdrobitor m-ai lăsat pe banca purtînd blazon o inimă și o inscripție: „John și Mary”. Mi-ai spus doar cost la vie și „ciao amigo” și m-ai lăsat pradă întunericii făcut de mine, într-o seară, prin lovitura măiastră asupra becului ce clipea atît de indiseret. M-am speriat dar tu mi-ai zîmbit: „Lovitura ta mi-a mers drept în inimă” și-mi cădeai „moartă” de fericire în brațe.

M-am întors așa de abătut încît nu mi-am dat seama c-am ajuns, ah! ce ghinion, tocmai la căminul cu 7 mai mic.

Iar noaptea cît nu m-am gîndit la tine după ce m-a cuprins moțaiala!.

Dar dimineața (o, diminețile acestea cu sticle de iaurt consumate în grabă!) o mină mi-a bătut în geam și o siluetă s-a profilat. Mă spălaseam cu apa rece (fir-ar să fie tocmai atunci nu curgea cea caldă) și tot nu credem ce-mi vedeau ochii.

O, noapte sfetnic bun! I-ai călăuzit pașii și gîndul și mi-ai redat glasul și echilibrul ce-l pierdusem într-o seară, lîngă un cămin.

O, soare simbolic, răsărit doar pentru mine! Îți promit că de cînd se vor deschide ștrandurile n-am să-ți scap nici o rază. Scumpă Mary (că numai eu știu cît ești de scumpă) așteaptă-mă o clipă să zbor pînă la cantină să-ți aduc în plise partea din „dublul nostru” să ciugulești în grabă și să zburăm spre Pădurea Verde pînă nu ne prinde din urmă sesiunea asta ce se apropie, fiind din greu, de prin sălile de lectură.

Iar diseară o să ne facem cuibul, păsărica mea, tot în fotoliul ăsta bătrîn și o să citim, cu sufletul la gură, suspinînd, povestea asta scrisă de Gheorghe Crișan, numai pentru noi.

ARTA STUDENȚEASCĂ

București

Luna aprilie s-a constituit, pentru studenții artiști din centrele noastre universitare, într-un veritabil teren al confruntării talentelor, ideilor și realizărilor pe plan cultural. Cea de-a X-a ediție a Festivalului Național al Artei Studențești reprezintă un jubileu cu adinci semnificații, acum, la aniversarea obținerii Independenței și a creării Partidului Comunist Român. Manifestare organizată de Comitetul Executiv al C.U.A.S.C.R. în colaborare cu M.E.I., Festivalul a întrunit, la Cluj, București, Sibiu, Timișoara sau Suceava, aprecierile publicului și specialiștilor, exprimând încă o dată conținutul profund social și angajat al întregii vieți studențești din patria noastră.

Joi 8 aprilie 1976. Din gara Timișoarei a plecat cu direcția București, trenul care purta cu el reprezentantele genului coral ale studențimii timișorene: corul și orchestra de cameră a Universității condusă de prof. Damian Vulpe și Corul Facultății de Mecanică condus de prof. Margareta Millea.

Fiecare purta cu el alături de vocile care au răsunat peste câțiva timp minunat, emoțiile amestecate cu speranțele succesului. Zile întregi de muncă și repetiții neîntrerupte trebuiau să se materializeze.

Vineri 9 aprilie. Corul Facultății de Mecanică este primul dintre cele două formații care-și prezintă repertoriul în fața juriului și... de ce să nu menționăm, a unei săli foarte goale!

Am ascultat cu emoție evoluția colegilor noștri. Piese interpretate cu căldură și dăruirea vocilor pline de forță dar și de sensibilitate, au fost aplaudate îndelung. Surpriză! Sint și lucruri neprevăzute! Juriul a ținut să legitimeze membrii corului, convinși că s-a strecurat o greșală și că formația pe care o ascultăm aparține unei facultăți de muzică.

Spre uimirea noastră, părerile celor din sală erau identice:

„Este un cor minunat. N-am crezut nici o clipă că sint neprofesioniști. Calitatea sunetului este excelentă și poartă lirism în ea”. (Veronica Berhesu — redactor la revista „Convigeri comuniste” a centrului universitar București, studentă la Conservator).

Simbătă 10 aprilie. În sala Conservatorului „Ciprian Porumbescu”, a doua formație timișoreană impresionează auditoriul prin vocile unor viitori profesioniști. Corul și orchestra de cameră conduse de Damian Vulpe au fost o adevărată revelație a seriei, aplauzele și chiar „bis-ul” înununându-le succesul.

Duminică 1 aprilie. Sala Ateneului Român. Pe chipurile și în privirile celor prezenți se citea emoția și așteptarea. Toți încercau că-și calmeze tremurul glasului, toți încercau să se convingă de propria stăpânire de sine. Au fost într-adevăr momente pline de suspens, de întrebări fără un răspuns sigur.

Spre bucuria și relaxarea unanimă a timișorenilor pe scena Ateneului se află corul Uni-

versității și Orchestra de cameră, formații care au susținut de altfel o parte din fondul Galei laureaților.

Momentul înmărmării diplomelor a fost punctul culminant al emoțiilor care au însoțit colegii

Cluj-Napoca

Clujul în zile de festival studențesc...

Către Piața Păcii — ce har necuprins, câte zăbateri nu se cuprind, oare, în acest nume? — acolo unde „Casa de Cultură a studenților și de vine simbol sine qua non de centru universitar — străzile sint luate cu asalt de sute de studenți de pe întregul cuprins al țării, veniți la Festivalul Național al Artei Studențești.

Foșnet de vânt desprins de pe Dealul Feleacului strigând a primăvară și rod încărcat — rod al muncii și al talentului — iată ce ne-a oferit Clujul acestui splendid început de aprilie.

Realizări scenice, mai mult sau mai puțin spectaculoase, dar scena studențească clujeană, ne-a dezvăluit încă o dată receptivitatea artei tinere la melosul patriotic, apropierea sa de spiritul, de izvoarele ființei noastre naționale.

Unele formații s-au întors acasă fără diplome de laureați — asta nu constituie un secret pentru nimeni — și acest lucru nu poate fi luat nimănui în nume de rău. Reușita acestei ediții jubiliare, așadar, nu a constat în numărul de diplome acordate, ci în faptul că teatrul studențesc constituie un izvor nesecat de posibilități și talente constituind un puternic argument prin care arta tinăra s-a impus ca cea mai sigură cale de afirmare și amplificare a patriotismului autentic.

Revăd momentul întâlnirii cu „delegația timișo-

reană — cu „frumoșii nebuni” ai centrului nostru ce se plimbau pe trotuar cu o... căruță de zarzavat, revăd recitalurile de muzică folk ale Adrianei Auech sau ale lui Adrian Ivanițchi și simt cum între 2 și 4 aprilie, Clujul, de sub Feleac până sub statuia lui Matei Corvinul, a fost o sărbătoare de neuitat.

Ca o primă mențiune asupra spectacolelor prezentate pe scenă, s-a impus prezența teatrului istoric — teatrul care, reactualizat și revitalizat prin deschiderile proaspete ale noilor mijloace de expresie constituie o serioasă reconsiderare a istoricului în dramaturgia românească. A predominat modalitatea „Colajului”, care, beneficiind de aportul proiectelor, a plasticității imaginii, a libertății în organizarea spațiului și în mișcare a oferit spectacole vii, vibrante, din plin gustate de public. Nu-

mesc din capul locului spectacolele „Avram Iancu” al studenților clujeni, „Stefan Vodă” al teatrului bucureștean „Podul” ca și „Cu tot ce am aparțin acestui pământ” al studenților brașoveni și „Peste milenii existind” prezentat de Centrul universitar Craiova.

Bineînțeles, au existat și spectacole „subțiri” nelucrate, neconvingătoare și care nu și-au găsit emoția artistică dorită („Curcanii” — I.M.F. Cluj-Napoca sau „Iarna regilor” — Institutul pedagogic Oradea), având un aer vetust, un text confuz sau — pur și simplu — naivitatea artistică de serbare școlară.

O tendință remarcabilă a constituit-o reluarea sursei de inspirație folclorică în termeni moderni. Au excelat spectacolele „Prometeu” (Casa de Cultură a studenților din Tg. Mureș) și „Meșterul Manole” al studenților din Pitești, tema mitică — bine valorificată — închegându-se în spectacole solide, penetrante.

Timișorenii, doar cu două prezențe la Festival, se întorc acasă cu... două diplome de laureat:

Pentru plasticizarea imaginii — spectacolul „Nici o apă nu se întoarce decât nor” a studenților de la secția de arhitectură și pentru valorificarea poeziei contemporane în colajul de limbă germană „Pentru că iarba crește în sus” prezentat de Casa de cultură a studenților.

Ni se poate reproșa subiectivismul, dar spectacolul studenților-arhitecți, ni s-a părut cu totul remarcabil.

De altfel a fost unul din cele mai gustate momente ale festivalului, unde excelenta plasticitate a imaginii a „prins” în mod deosebit la public, prin ingeniozitatea, verva — așa zice spectaculosul — acestei formule de spectacol.

Colajul în limba „germană” a fost puțin „pastilat” de „Foia Festivalului.”

„Totuși, titlul este o simplă prevedere a autorului, în eventualitatea că piesa se va juca în emisfera sudică, unde iarba a crescut întotdeauna în jos! (Sic !)

În fine, remarcând verva „foiștilor” clujeni, închei aceste rânduri păstrind în suflet mulțumirea că timișorenii nu s-au întors acasă... „decît nor” ci, așa cum ne-au obișnuit, într-un festival ce numără atâtea frumoase realizări au prezentat și s-au bucurat de rodul unor spectacole de o ținută deosebită.

VALENTIN-LAURENȚIU VIȘAN

MESEAJ CONTEMPORAN

Alte diplome de laureat al Festivalului Național al
Artei Studentești :
— ANA CORNEAN, BACHICI DUȘITA —
EMILIAN DUMITRU, maestru coregraf al An-
samblului folcloric Doina Timișului;
care se bucură și de PREMIUL SPECIAL
al revistei „VIAȚA STUDENTEASCĂ”

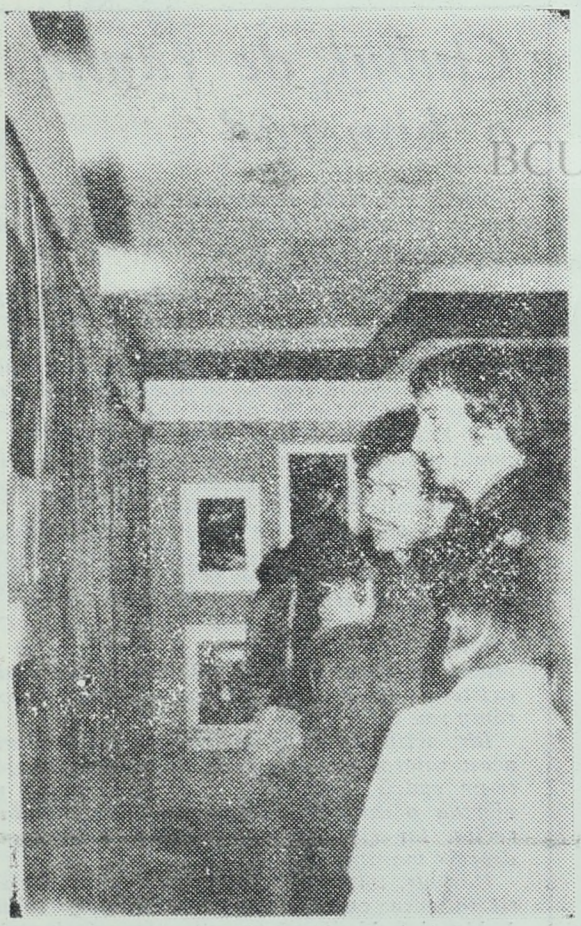
noștri în această experiență din care s-au in-
tors victorioși. Rezultatul: cele două formații
corale și orchestra de cameră timișoreană au
fost desemnate laureate ale celei de a X-a edi-
ții a Festivalului Național al Artei Studentești.
Reîntoarcerea a fost victorioasă. (NR. Un gest
frumos: membrii corului Facultății de Mecanică
au ținut să predea diploma obținută cu atita
muncă, în fața Facultății de Mecanică, tov.
decan Dan Perju, însoțită de un „Gandeamus” ofe-
rit din tot sufletul).

ANITTE MATESCU

Timișoara

Timișoara a găzduit în zilele de 12 și 13
aprilie, ediția jubiliară, a X-a, a F.N.A.S., secțiunea
artă fotografică și cinecluburi studentești. Orga-
nizată de Comitetul Executiv al U.A.S.C.R. în
colaborare cu Ministerul Educației și Învăță-
mîntului, secțiunea a fost un prilej de afirmare
a spiritului studentesc, a fost oglinda activită-
ților noastre, de zi cu zi, exemplul clovent de
angajare a studentului în viața politică și cul-
turală a României socialiste.

În prezența unui juriu valoros, prezidat de
prof. universitar Mihai Dimitriu, studenți din
11 centre universitare au prezentat peste 50 de

filme și un număr imens de fotografii. Emoțiile,
speranțele au fost răsplătite odată cu delibera-
rile juriului care a decis laureatții.
Și dacă printre discuțiile purtate a fost pome-
nită adesea Timișoara, atunci putem să spunem
că ediția timișoreană a festivalului a fost o reu-
șită.

Asa-a fost.
Totul a început la gară. Cu flori sau fără flori,
cu autocar sau cu tramvaiul 6, participanții au
ajuns la căminele 1, 2, 7 și 15 unde au fost ca-
zați ca la cămin... acasă.

Un prim contact cu Timișoara, o scurtă vizită
la Casa de cultură și... așteptare. A doua, a
treia zi (depinde de sosirea la locul acțiunii)
festivalul a început.

„Irisul” ieșean a deschis festivalul cu mici de-
fecțiuni tehnice și cu un inspirat „File de isto-
rie”. A urmat apoi, o colorată paradă a portului
popular în „Folclor” și o „Muscă” și-a pus pe-
ceea pe microfon.

„Pentru cine” atât de uman, lasă locul evolu-
ției cineclubului „Gaudeamus”, în postura de
gază ospitalieră în „Casă nouă”. „Privim cu
nostalgie” „Zborul” căci așa sîntem „Noi”, „Am

uitat” de o întâlnire pentru un „Fapt divers în
sesiune”.

Și uite-așa furați de „Pasiunea în alb” și nu
numai în alb a cineclubiștilor bucureșteni și
nu doar a lor, și așteptăm „Ora 12” pentru a afla
„Campionii” acestei ediții.

I-am aflat, i-am revăzut și festivalul s-a sfîrșit.

Nu însă și ecurile lui. Să dăm glas citorva din
participanți:

„Am fost foarte bine primiți. Sperăm să putem
face timișorenilor care vor reuși la secțiunea
F.N.A.S. de la Galați o primire la fel de bună”.
(George Naumov — Galați)

„E a treia oară cînd vin la Timișoara și e...
excelent (Cristian Ștefan — București).

„Filme bune au fost foarte multe în concurs
și dacă m-aș opri la ceva în mod deosebit aș
face-o poate vizavi de animația timișorenilor
(Zongor Rozalia — Tg. Mureș).

Și acum juriul are cuvîntul:

„În ansamblu, festivalul prezintă un salt. În
primul rînd datorită profesionalizării cineaștilor
amatori, alegerii subiectului, regiei și operator-
iei” (Alexandru Szatmary — reprezentant al
Consiliului Culturii și Educației socialiste).

„Am remarcat adevărate performanțe de ex-
presivitate și virtuozitate la o serie întregă de
lucrări ale clujenilor, timișorenilor, brașoveni-
lor și în parte la bucureșteni, care împreună cu
ieșenii, au o selecție mai slabă... (Valerian
Sava — redactor revista „Cinema”).

„Aș adăuga interesul stîrnit de prezentarea
citorva foarte bune diapozitive și emoțiile reu-
șitei „Grafice” a unor lucrări de artă fotogra-
fică. Avem în fond o imagine care definește sim-
plu ediția a X-a a F.N.A.S.-ului, secțiunea cine-
cluburi și artă fotografică (Simelia Bron — re-
dactor revista „Amfiteatru” și „Viața studen-
tească”).

Festivalul a intrat deci în amintiri, de fapt
cele mai plăcute și mai inedite. Reporterul care
a trăit efectiv zilele și nopțile festivalului, lasă
să-i curgă pe hîrtie o picătură din ceea ce a
însemnat viața de culise a festivalului. Deci:
„Dincolo de ecran”.

Intrigați de neefectuarea turului orașului (prom-
is.) participanții au luat-o încet pe jos înspre
„bastion”, locul desfășurării expoziției de artă
fotografică și ca oameni care se respectă, au mai
intrat cite unul și la locul cu pricina. Reușita
expoziției a fost deplină, căci imaginile erau
în dublu exemplar și în feerice culori. Și dacă

au rezistat tentației de a nu face comparația cu
expoziția deschisă în cealaltă parte a Bastionu-
lui: „Mondo cahane” și „Lumea lui Nadar” în-
seamnă că expoziția studentească a fost un suc-
ces (zic a fost căci la data apariției nu o să vă
puteți convinge deoarece ea va fi închisă deja).

Vinul de Cotnari a amintit de Moldova. Cele
15 sticle au amintit de ieșeni și de „încălzirea”
lor de pe tren. La așa cantitate „Iris-ul” a fost
însă puțin umbrît. Nu a fost nevoie de vin, căci
și așa cum erau, gălățenii porniți lejer prin
complex, pe șosea, au dat nas în nas cu organele
de control ale circulației. Ceea ce a demonstrat
că nu totdeauna drumul drept este cel mai rapid
înspre premii.

Și dacă a fost nevoie de răbdare pentru a
transforma sincronizarea pentru aparatul de
proiecție de 24 m/s la 23 m/s cum aveau gazdele,
sau pentru a găsi o bobină a filmului „Nostal-
gie” nu a trebuit decît o clipă ca sala să izbuc-
nească în ropote de aplauze pentru Bianca,
tînăra participantă de cîtiva anișori, atunci cînd
s-a ridicat puțin întrebător deasupra mesei ju-
riului.

Și dacă mulți au remarcat că brașovenii pre-
feră marea, iar Galațiul, muntele, iar unii au
făcut trafic de materiale între etaje, atunci pe-
semne că nu au avut timp să vadă cîtiva „foiști”

autori ai foii festivalului, agîtîndu-se printre
spectatori. Și ca oricare festival care se respectă,
coeziunea dintre juriu și participanți s-a afir-
mat cu tărie. Conduși de Noni Cristea, operator
cunoscut al radio-televiziunii române (care a
făcut multe zile... albe, festivalului), juriul și
foiștii s-au strîns la ora cînd gongul bătea în-
ceputul zilei de 13 (!) într-un zid viu contra unui
incendiu izbucnit aproape de „Casă”. Oricum
la cald sau la rece, de dimineața pînă la ora de
noapte dar tot înspre dimineața, Festivalul a
trăit intens, studentește.

Iată și reprezentanții contrului nostru univer-
sitar laureați la această ediție jubiliară a Festi-
valului Național al Artei Studentești:

Cercul de foto „Iris” al Casei de cultură și
Constantin Duma (la artă fotografică), filmul de
ficțiune „Nostalgie”, documentarul artistic „Casă
nouă”, filmul „Fapt divers în sesiune”, ale cine-
clubului „Gaudeamus”.

Felicitări!

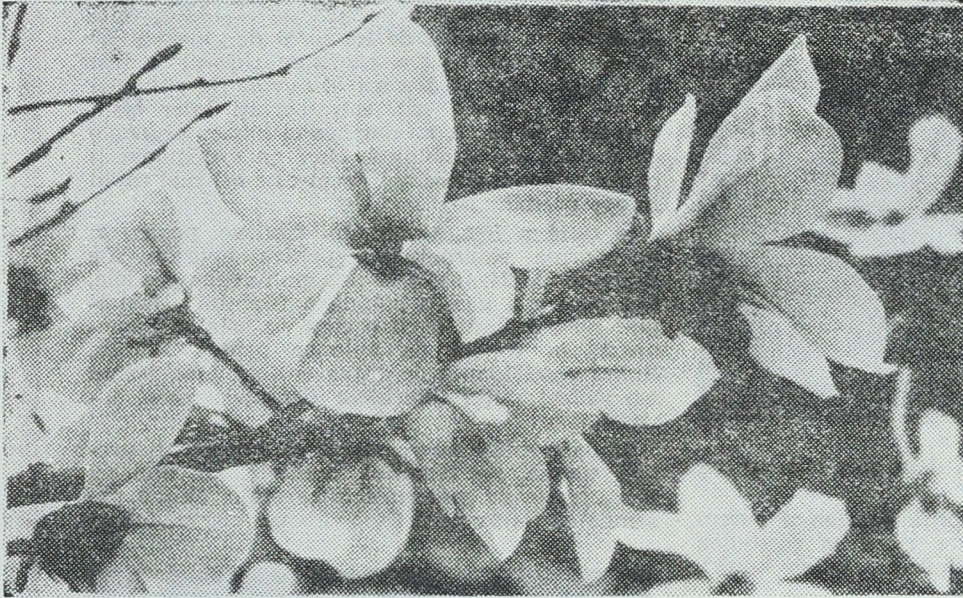
GHEORGHE CRIȘAN

El...

În fiecare început de an trăim bucuria renașterii. Bucuria scuturării a tot ce iarna lăsase închis și mohorit în existența noastră. Și dacă sintem prinși în graba preocupărilor cotidiene se mai găsește cineva să ne spună: a venit primăvara...

Gingășie sau poate mult mai mult...

...Și în Timișoara, primăvara e mai frumoasă decât oriunde în altă parte. E mai frumoasă, mai veselă pentru că nu există colțisor al orașului în care natura să nu ne spună într-un fel: da, a venit primăvara.

Trec zilnic prin parcul rozelor în drum spre facultate. De cele mai multe ori grăbit, sub presiunea minutelor rămase, grăbit să mă întorc acasă... grăbit...

Dar, cit de grăbit ai fi, încetinești fără să vrei pașii, îmbătat de parfumul suav al magnoliilor, de rozul florilor de... de curgerea lină a Begăi. Privești cu nostalgie jocul copiilor, discuțiile molcome ale

bătrânilor de pe bănci, liceeanul cufundat într-o carte, sau, pur și simplu, zimbești la soare.

Și dacă trandafirii nu au înflorit încă, totul vestește pe curînd revărsarea culorilor lor.

Și parcă seara o plimbare în doi capătă aici un plus de romantism, un plus de farmec. Nu se poate să nu îți-o promiți ferm pentru atunci cînd vei avea timp.

Dar...

Mai există și acel „dar”, venit întotdeauna să umbrească o bucurie prea mare. În cazul nostru mai există acel El sau Ei, fiindcă nu e singur, opriți lângă o magnolie, salcie sau orice altceva, nu să admire, ci să rupă o crenguță, un ram.

Acea crenguță care are cele mai multe flori, ramul cu cei mai mulți mugurași. Crenguța din vi f, nu contează că pină la ea strivește a te zece, nu contează că a ciuntit o p'antă, nu mai contează nimic. „Nu rupeți florile”!

Va rupe desigur acel ram care n-a știut să-și închidă floarea la timp pentru a nu-i trezi egoismul.

Și-o va arbora apoi mîndru pe piept ca pe un trofeu dobîndit în luptă grea. Trofeu al necivilității, spun eu, care sfidează omul de alături.

În sfîrșit, acea crenguță pe care cițiva metri mai încolo o întîlnim aruncată la un colț cit mai ferit.

Nu-i mai plăcea. Incomoda.

S-a scăpat de ea exact cum a luat-o, călcînd în picioare munca și dragostea pusă în fiecare mugur ce înflorește în parc, călcînd pasiunea acelor oameni minunați, preocupați să îți asigure mie sau lui frumosul, evadarea din monotonia stărilor grăbite.

Mîine va rupe alta. Probabil cel mai frumos trandafir, pe care-l va oferi galant unei fete, murdîrînd prin aceasta frumu-

șea unui gest. Pomul acela va rămîne însă cu o cicatrice pe care celelalte ramuri se vor strădui să o acopere pentru ca mîine să ne incinte din nou privirele.

Dar El nu o merită...

„Nu rupeți florile” nu este o simplă expresie pe o tablă rece! Dedic aceste rânduri colegului meu al cărui gest m-a durut mult.

OCTAVIAN TOBESCU
Construcții, anul II

Există o modă studentească?

Sigur, răspunsul la această întrebare ține de domeniul probabilității. Fiecare individ în parte este o personalitate care încearcă în decursul unei vieți să se contureze și să se definitiveze. Problema poate fi abordată în mai multe feluri: o modă studentească la propriu și alta desigur la figurat... (nelipsitul „figurat” care de cele mai multe ori joacă feste...)

Începînd de la limbajul destul de „colorat” care de ce nu, și el face parte dintr-o „modă” pînă la vestimentație și felul de a se comporta, putem oricînd și din orice să facem o... modă. Iată de exemplu, modă poate fi plăcerea uneori exagerată a unei părți din studentimea timișoreană de a-și pierde timpul liber (de multe ori foarte prețios) încălzindu-se la soarele care și el poate fi o modă în fața cofetăriei Nufărul sau de ce să nu mergem mai departe încălzindu-se la o halbă rotifeie de bere în gălăgioasele restaurante „Bistro”, „Hercules” sau vestita „Bănățeană”. O modă este și plăcerea de a șoca printr-o vestimentație ieșită din comun, așa cum de cele mai multe ori se afișează la „Flora” sau la discotecă (vezi discoteca 33, unde dansul re-

confortant după o săptămînă de muncă se transformă în unele cazuri în balet de cea mai proastă calitate).

Într-adevăr, plăcerea de a te vedea admirat și remarcat atunci cînd etalezi saci (de merinde) atîrnați cit se poate de elegant pe umăr sau anumite pete colorate prinse cu sfiială pe cîte o bluză seculară asortată excelent la nelipsiții blue-jans, cîrpiți și răs_cîrpiți pe alocuri poate de asemenea deveni oricînd o modă, dar o modă cit se poate de originală...

La fel de prinși de modă sînt și cei care din anumite motive știu să-și păstreze silueta mult apreciată azi (deci tot... o modă) vînzînd cartelele de îndată ce vine întîiul lunii.

Să nu mai vorbim apoi de moda de a-ți cunoaște aleasa inimii cutreierînd căminele de fete (vezi sesiunea de vară '75 căminele 15 și 8) sau aruncînd așa într-o doară cîte o privire foarte discretă prin perdelele camerelor de la parter. Modă, modă și iar modă. Totul poate fi transformat în modă atunci cînd se depășește voit sau nevoit limitele imaginației. Dar să nu disperăm, poate va veni curînd și modă care să considere moda un lucru depășit și atunci... ce ne facem, modiști?!

Flacăra pasiunii

Andrei Bătrîn, anul II C.C.I. e cunoscut deja printre colegii lui. Are el ceva aparte ce-l face să nu inghită vechiul. De mic copil i-a plăcut să creadă că se poate face

și mai mult decît a văzut. Mai întîi a făcut modelism. Apoi a trecut la navomodelism la clubul „Vagonul” din Arad. A venit la Timișoara și caută să-și continue activitatea. Nu a găsit un loc propice și s-a retras în camera sa și lucrează. O face cu multă mișală, răbdare și pasiune. Și niciodată nu reia ceva la care a mai lucrat. A făcut pictură din paie și colegul său de cameră Sumuț Marin i-a fost elev. Pasul spre sculptură, spre cioplirea unor figuri interesante a avut loc imediat.

Dar sețea lui de a crea ceva original era nepotolită. A trecut la metalo-plastic și pirogravură. Acum un an a cumpărat niște ilustrate și citeva cutii de chibrituri. S-a înarmat cu răbdare și a început o bijuterie: catedrala din Timișoara, confecționată din bete de chibrituri. Pînă acum a folosit cam 4000. Construcția nu e gata căci oricum Andrei e student. În sesiune munca lui încetează, iar săptămînal muncește destul de puțin, însă cu pricepere, cu perseverență. L-am întregat la ce o să mai lucreze. Mi-a spus că știe el în Timișoara o clădire de o construcție specială, care îl tentează în a o confecționa. Discuția cu Andrei m-a impresionat

profund. Vorbea cu nonșalanță despre pasiune, nou, muncă și creație. Pentru el, pirogravura, pictura în ulei sau din fire de paie, erau, parcă, lucruri neobișnuit de obișnuite. Varietatea genurilor abordate provenea dintr-un nonconformism. I-am spus că o să revin cînd lucrarea va fi gata și am sentimentul că-l voi găsi făcînd și altceva.

Privirea lui vioaie și chipul încrezător m-au însoțit pînă la ușă. Păraseam un univers al pasiunii și dorința de a reveni nu era o simplă curiozitate de vedea terminată „mica” operă de artă. Era ceva mai mult. Descoperisem un om care avea spirit inventiv, putere de creație și multă dorință de muncă. Vă închipuiți cum va arăta subinginerul Andrei Bătrîn? Eu aș vrea să arate așa cum felul său de a fi lasă să se întrevadă. Andrei înseamnă poate nu o pasiune obișnuită. Pasiunea lui pentru nou, pentru inedit e vie, arde ca o flăcără. O flăcără aprinsă de betele mărunte și întreținute la focul pirogravurilor sale. Flacăra pasiunii luminează o idee, ideea conduce un om prin viață.

G.H. NARCIS

Clubul de cămin — o himeră?

Viața cotidiană studentească, desfășurată stereotip pe traseul cămin-cantină-facultate-cămin, simte adesea nevoia unor „ruperi de ritm”, simte nevoia unor lucruri inedite.

De curînd în căminele studentești au apărut cenaclurile. O activitate interesantă dar oricum periodică. Privind atenți programele de activități, remarcăm acțiuni desfășurate la intervale de săptămîni. Și în timpul dintre două manifestări ce face studentul, la cămin, pentru a se destinde? Există un cadru organizațional în care să-și poată petrece un fragment din timpul său liber? O întrebare a cărui răspuns aduce în discuție o problemă, aceea a clubului de cămin. Ce ar însemna acest club de cămin (poate o titulatură prea pompoasă)?

O sală de lectură sau o altă sală liberă s-ar mobila cu mese și scaune, iar unde există posibilități, au o mică bibliotecă de cămin. Colțul tradițional rezervat presei și televizorului ar fi mutat aici. Din fondurile de cămin s-ar asigura existența unor mese de șah, a unor jocuri de remy sau chiar de table.

Iar, acțiunile pe lângă cadrul intim oferit de acest microclub, ar putea avea permanentă într-un cadru restrîns în care oricînd se poate efectua o audiere muzicală, se poate cînta sau recita. Iar sîmbăta și duminica s-ar organiza diverse manifestări educative.

Desigur, totul e o idee, căci deși există situații în care cu sprijinul asociațiilor, căminele I. Mv și I. Medicină ar putea transforma cluburile din corpul clădirilor lor, în cluburi de cămin, nu am înregistrat nici o activitate deosebită. Am discutat cu mai mulți studenți această problemă. Desigur există greutăți atîta timp cit spațiul pentru învățat este destul de restrîns. Mulți reproșează că avînd prea mult de învățat, nu simt nevoia acestui club. Cred mai mult într-o comoditate care face ca ideile noi să fie primite cu o vădită indiferență.

Receptivitatea noului, scade tocmai prin obișnuință. A persista într-o situație în care căminul, casa noastră, cum justificat îl putem numi, e doar un simplu loc de studiu înseamnă o greșeală. Să nu uităm că o perioadă importantă din formarea noii noastre configurații spirituale se desfășoară aici. Colectivitatea nu se rezumă doar la o cazare în aceeași clădire, mai ales că în cele mai multe cazuri sintem colegi și de facultate.

Avem nevoie de colective sudate, puternice. Iar în cele 8 ore de studiu nu se poate realiza cit în cele 16 ore zilnice petrecute alături, în cămine. A trăi împreună, înseamnă a avea preocupări comune. Să învățăm împreună, să ne destindem împreună. Clubul de cămin e o necesitate. Dar atîta timp cit nimeni nu face primul pas spre realizare, el rămîne o himeră. Cine ridică mînușă?

REDACȚIA

PRIMĂVARA TIMIȘOREANĂ

1
Fulger de primăvară arcuit peste oraș — văpaia florilor se cațără toate la cer să te povestească dacă ești vrednic să bați toaca la porțile soarelui.

Petalele albe s-au zidit în zbor de mătase. Sint petale sau albi pereți de mînăstire, așa cum numai primăvara știe să zidească?

Cu patima primăverii natura se schimbă în icoane cu ochi cufundați în albastru adine și în suflet și se deschid trei răsărituri de aprilie.

Și pentru că tot e dimineață de duminică — duminică fugită în lume de sonorități înalte și clare — dau fotoreporterul jos din pat și-l iau la vînătoare de cărbuși...

gazon, așa că, volens-nolens, amatorii respectivului sport s-au „tras” în fața sălii Olimpia (e necesar amenajarea unor terenuri de sport în complex, mai ales că, după cite știm, spațiul limitrof cu bulevardul Pârvan este deocamdată spațiul non-edificabil, el urmînd să deservască ulterior un mare nod al circulației municipale?).

Pină una alta, tenis se joacă pe alei (fileul fiind o sfoară întinsă între copaci). Cei care ar putea urni construirea unor baze sportive (degajînd astfel o parte din multele forțe ce se cheltuiesc la adunatul de hîrtii sau de pietre în orele de muncă patriotică) probabil că... nu vor să ucidă pitoreasca imagine a studenților ce stau pe bordură și citește Sportul, așteptînd să le vină rîndul la joc. Deocamdată complexul este bucuria bunicilor și a copiilor foarte mici aduși aici să fie pozați alături de-o floare...

3
...Ca de obicei, mare îmbulzeală la NUFARUL devenită cafeneaua „croco” a studenției timișorene. Cum foarte mulți pierd masa de dimineață, vin aici și contra 1,45 lei servesc o cafea. Nu e un secret pentru nimeni că a fi student presupune o fărîmă de boemie și că, cel puțin din punct de vedere „spiritual”, o cafea și o țigară nu pot fi nicidecum comparate cu o „ordinară sticlă de lapte și un pateu”.

4
...Este duminică, orele 12 trecute și am întîlnit studenți învățînd. Învățînd pe bănci sub soare despletit sub tainele îndrăgostiților. „Deși primăvara te face inconștient în unele momente, că mai există și o sesiune” — îmi spune Călin Doina (I — M.G.) ajung la concluzia că vestita... astenie de primăvară e doar o gură mincinoasă de sfînt zugrăvit spre porțile leneviei și a dorului de ducă... D. C. sau colega ei Emilia Turculean, ca și Daniel Țunea (mecanică I) învață nu glumă.

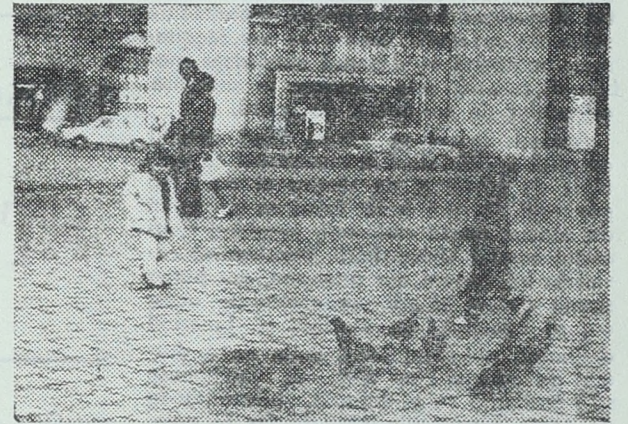
„Peisajul ne inspiră... optimism” — spune ele și „sînt obișnuit să învăț, nu-mi pot permite lungi perioade de răgaz” — sînt cuvintele lui D. Ț. Poate, din pură întîmplare, nu am întîlnit studenți din anii mari cu cartea în mînă. „Ei sînt mai versați, își pot permite” — e părerea celor din anii I și într-un fel au dreptate; „versații” știu că se poate învăța și în mai, la umbra nopților în floare, că doar d'ăia se cheamă luna florilor. Dar „versații” nu știu că vor avea în sesiune fețe pămîntii de profet păcălit innecat cu os de curs jumulit noaptea la două...

5
...Un petec de pămînt timișorean, pe malul drept al Begăi ascuns sub podul Mihai Viteazul începe să devină simbol și să se acopere cu legende: GRADINA BANĂȚANA. Aici trei studenți pot bea două lăzi de bere în două ceasuri, aici se poate cînta de la „Gaugamus” pină la „Hai mindro pe Semeniciu”, aici și numai aici — după ce îți vinzi cartela — se pot minca mirificii langoși de Brestovăț — specialitatea casei. Și azi, ca în toate zilele de cînd s-a deschis, grădina geme de studenți.

Stau de vorbă cu Tudor Constantin — șeful unității: „consumatorii studenți se simt foarte bine aici, ba unii mi-au spus că se simt ca la... mama acasă. Îmi plac foarte mult acești studenți și personalul se ocupă cu grijă și competență de buna lor deservire. Totuși ca părinte, îi sfătuiesc pe unii din ei să nu-și piardă prea mult timpul și să se mai ducă să învețe”. Inclîn să dau dreptate acestor cuvinte chiar dacă nu mulți studenți vin aici să mănînce vestitele frigărui bănațene sau pui rumeniți la ceaun. Și atîta timp cît „unii” nu se „îngroapă” sub munți de sticle și nu-și manifestă... bucuria spărgînd pahare, deci în limitele în care o sticlă de bere... neprelungită nu dăunează programului de studiu grădina bănațană poate de-

veni o amintire plăcută pentru cei ce terminînd facultatea vor pleca din Timișoara. Nu rareori, în amurguri de vară grădina întregă aplauda cîntecul unui grup de studenți. Pentru a păstra memoria zilei de azi, imortalizăm pe peliculă o parte din personal, pentru cei ce se simt aici „ca la mama acasă” (N.A. — cele mai multe ospătărese au sub 20 de ani?!) într-un mod atît de apropiat nouă, prin imaginea generos sfidantă a tinereții...

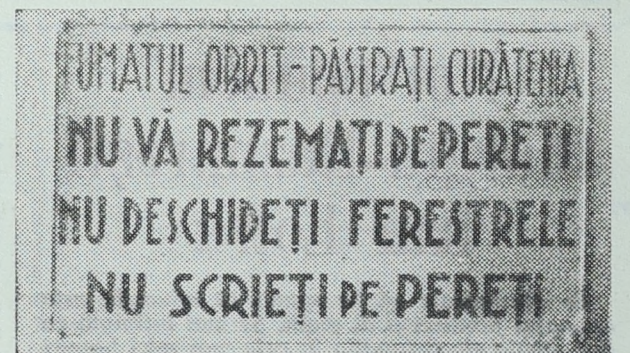
6
...Trecem pragul amiezii. Copilași întirziați fugăresc porumbeii din Piața Operei. Bătrîni grăbindu-se spre casă, beau din mers cîte un citro. Pui de țigan te îmbie cu lalele pentru ochii iubitei — numai trei franci firu' și un sărumbina domnișorule — de-ai crede că sub pielea lui se ascunde un zeu desculț, venit să ne împartă crînguri dezvelite în flori de taină.

„Fans”-ii fotbalului nu mai sînt de mult pe centru. Și-au luat tîlpășița spre stadion, unde, încă o dată, vor striga — să le plesnească bojocii — „Hai, Poli!”, să agite eșarfa alb-violet a victoriei sau...

7
...La ora cînd te toropește... siesta, Medicina e pustie. La etajul 3, un singur student „îndărătnic” (Cornel Ilică — anul IV- M.G.) „tocește” de zor. Prietena adormise de mult cu capul pe genunchii săi, încît nu ne-a rămas decît să ne furișăm tiptil-tiptil, pentru a nu tulbura liniștea și răcoarea amfiteatrului... năpădit de lichenii hîrtiilor, dezolant rămasi de la ultimul curs.

Tot la etajul 3, descoperim un anunț... ilar — important, pe care îl „tragem” în poză: „fumatul oprit păstrați curățenia nu vă rezemați de pereți nu deschideți ferestrele nu scrieți pe pereți” sub care, un student glumeț a adăugat cu creionul: „pericol de acrisire!?”. Oricum, tabla prinsă cu o rigoare... medicinistă pe perete nu a putut nicicum să împiedice ca „locul” să nu fie invadat de... chiștoace, cotoare de măr sau cocoloașe de hîrtie. La sediul A.S.C., un „VIN IMEDIAT” cățarat pe ușă în dinte de pioneză, a rămas probabil de ieri...

8
Coborîm și apoi trecem drumul. Căminul 2 „suprapopulat”, foarte murdar și nengrijit cum îl știam. Nu s-a mai zugrăvit cu anii, dulapurile stau pe hol ca vai de ele, iar de grupurile sanitare să nu mai vorbim... Fetele s-au ferit să „declare” ceva. „Smulgem” totuși ceva: lipsind sala de lectură, o studentă îmi spune că învață seară de seară pe holul institutului așezată pe o ladă!?

9
Două arcuri de pe alte meridiane, peste o primăvară timișoreană:

„Primăvara e superb aici. Mă simt foarte bine, mai ales că, acasă în Kurdistan e frig”... (Șuan Al Mufti — an pregătitor).

Înainte de a pleca acasă, trebuie să spun că îmi pare rău să mă despart de colegi, de... o primăvară atît de frumoasă... Toți au fost așa de buni cu mine... Mă ajută gîndul că în țara mea, cu ceea ce am învățat aici voi fi foarte folositor... (Vo Van De, mecanică agricolă V, Vietnamul de Sud).

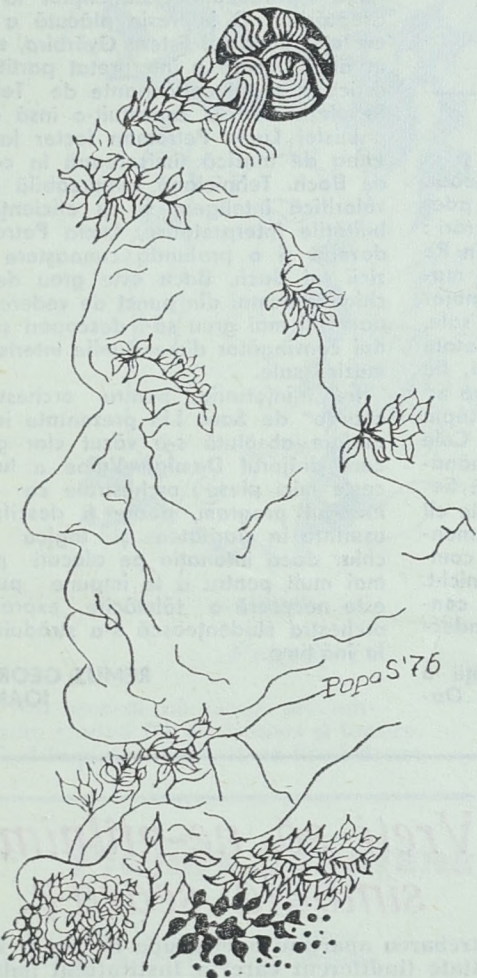
Epilog

... Amurg de aprilie coborîm în iriși. Hoți de aprilie — cei ce vin să ne fure margini de suflet ca să le urce la cer pulberilor de floare — se trag osteniți sub geana zării.

Indispuși de egalul lui Poli în fața echipei din Bănie, studenții se ascund în cămine și-și descarcă năduful pe cursuri citite sau necitite.

Doar florivorii, ronțaind floricele, plimbă fete frumoase prin parcuri și le șoptesc la ureche vorbe dulci despre examenele care se apropie, sau despre cei ce, în sesiune, vor descoperi în index, note înjunghiate cu cuțit de grădină scoasă la bere...

VALENTIN — LAURENȚIU VIȘAN
foto : C. DUMA

„Omagiu”

2
...„Complexul studențesc timișorean este cel mai frumos și îngrijit din țară” spuneau cu cîteva săptămîni în urmă colegii de la Viața Studențească. Acum au înflorit galben cornii și afirmația lor își găsește încă un argument: superbe spații verzi ce încadrează căminele, spații verzi cu care nu multe centre universitare se pot mindri. Și, mă refer aici la bogăția și rigoarea florei timișorene.

Observ totuși, cu surprindere că foarte mulți arbuști au fost — pur și simplu — jumuliți și că întregi boscheți... s-au mutat în ferestrele căminelor 3, 5, 13... „stînjînd” sticlele sfidant expuse sau rufele atîrnate la uscat.

În locurile unde erau înjghebate ad-hoc terenuri de fotbal s-au tras brazde proaspete și s-a semănat

Incontestabil, Timișoara trăiește o viață muzicală ce devine pe zi ce trece tot mai dinamică, mai diversificată, mai cuprinzătoare. Iși aduc contribuția într-o fericită emulație artistică în care calitățile pe care le-aș reliefa în primul rînd sînt entuziasmul, dorința de afirmare, dorința de împărtășire a dragostei pentru muzică, formații profesioniste și de amatori, personalități deja conturate, unele afirmate pe plan național, alături de tineri care fac curajos primii pași într-o profesiune pe care unii o onorează închinându-i toată viața lor, pe care alții o vor trăda abandonînd-o sau poate o vor trăda tocmai dediciindu-i-se.

Acest frumos oraș cunoaște în ultimul timp un apetit devorant pentru muzică. La Operă biletele se vind cu săptămîni înainte, la Filarmonică marea sală se dovedește tot mai des neîncăpătoare. Tineretul studențesc care invadează literalmente sălile de spectacol, aduce un aer regenerativ, mătîrînd cu superbă naturalețe snobismul cuibărit prin tradiție în preajma estradelor de concert și de operă.

Același tineret se afirmă fiind investit cu girul artistic, de a fi recunoscut ca purtător de cuvînt și de simțire al unei noi generații. Despre acest lucru ne-am putut da seama, odată mai mult, ascultînd Concertul corului Universității. Parafrazînd cuvintele lui Tagore din Sadhana, am putea spune despre tinerii, ce alcătuiesc acest cor al Facultății de muzică, că ignorînd deliberat, conștient locul unde duc drumul pe care și l-au ales, se mulțumesc să-l parcurgă cu seninătate, bucurîndu-se de toate frumusețile care le ies în cale, de tot ceea ce le poate oferi, încercînd să și-l facă ei înșiși mai frumos. Această prospețime, această candoare, dragostea lor pentru muzică, încrederea lor manifestată în ea, compensează întrucîtva imperfecțiunile, stingăciile, ezitățile firești oricărui început.

De aceea, seara de muzică oferită de corul de cameră frumos intitulat „Menestrelli” dirijat de Doru Murgu, și de Corul mare al Universității sub conducerea lui Damian Vulpe, a fost reconfortantă, tonică, încurajatoare. Nu aș putea spune că îndrumătorii artistici ai acestui ansamblu, cei doi dirijori și profesorii ei aci au o sarcină ușoară. Prin însăși componența sa un asemenea cor este expus în fiecare an unor modificări esențiale de structură; există anual o promoție care după 3 ani părăsește facultatea și o alta care abia o începe. În fiecare an se reface o parte din drumul străbătut. Este o întoarcere permanentă, este o reeditare a mitului

lui Sisif. Pentru o asemenea muncă, mereu reluată de la început, este necesară o înclinație către apostolat. O astfel de vocație ne-au arătat în ani consecutivi cei doi muzicienii care și-au asumat sarcina ingrată, însă bogată în semnificații și realizări, de educare a acestui ansamblu coral.

Despre munca lor ne-au vorbit laurii obținuți în decursul anilor în dificilele competiții, succesele obținute pe diferite scene ale țării. Despre munca lor ne-au vorbit zilele trecute în concertul din sala Liceului de muzică atit repertoriul ales cit și realizarea artistică a lui. Un repertoriu ambițios, cu o vastă arie de cuprindere insumînd madrigale renașcentiste alături de poeme corale și madrigale contemporane românești, prelucrări de folclor

a fost inaugurat de un concert de concert susținut de violonistul Herbert Habenicht asistent la catedra de vioară a companiat de orchestra de cameră a Universității sub bagheta lectorului Damian Vulpe. Prezenta microstagion se dorește atit prin conținut cit și prin nivel de interpretare deosebită de cele anterioare, ea marcînd de fapt, 15 ani de existență, de activitate, de experiență pe acest tărîm. Debutul a fost promițător și avem convingerea că și celelalte manifestări care vor urma vor fi pe măsura reputației dobîndite de studenții și universitarii timișoreni, că vor ilustra cit mai fidel nivelul de pregătire profesională al acestora.

Aparițiile solistice ale asistentului universitar Herbert Habenicht au devenit deja obișnuite în viața de concert a orașu-

mian Vulpe eforturi apreciabile în perioada de pregătire pentru a se achita cu fruntea sus de o sarcină deloc ușoară în a susține 3 acompaniamente, în condițiile unei experiențe de concert modeste. În încheiere va trebui să amintim și interesanta și instructiva prezentare a acestui concert făcută de asistentul universitar Ovidiu Giulvezan.

În cea de a doua apariție în cadrul microstagionii studențesti, orchestra de cameră a Universității dirijată de lectorul Damian Vulpe a prezentat un program mai divers atit ca structură cit și din punct de vedere stilistic; două lucrări concertante: Suita în Fa major pentru flaut și orchestră de G. Th. Telemann, Concertul în re minor pentru pian și orchestră de I. S. Bach, o lucrare românească în primă audiere absolută „Miniaturi pentru orchestră de coarde” de Sava Ilin și o simfonie romantică, a VIII-a în Re major de F. Mendelssohn-Bartholdy. Un program cam mare și foarte aproape de limitele efortului și ale posibilităților orchestrei, gîndindu-ne că și în programul precedent, această formație a avut de susținut trei acompaniamente de concert de vioară nu prea ușoare. Am constatat totuși cu satisfacție că munca investită în pregătirea acestor programe a dat rezultate bune, situiind producțiile studenților la nivelul așteptărilor. O impresie plăcută a lăsat-o evoluția flautistei Estera Gyöbri, studentă în anul I, care a interpretat partitura solistică a suitei concertante de Telemann. Revelația serii a constituit-o însă evoluția pianistei Lucia Petroman lector la Facultatea de muzică timișoreană în concertul de Bach. Tehniciană remarcabilă care își valorifică inteligent și cu eficiență posibilitățile interpretative, Lucia Petroman a dovedit și o profundă cunoaștere a muzicii lui Bach. Bach este greu de cîntat chiar și numai din punct de vedere tehnic, dar e și mai greu să-i descoperi și să re- dai convingător dimensiunile interioare ale muzicii sale.

În „Miniaturile pentru orchestră de coarde” de Sava Ilin prezentate în prima audiere absolută s-a văzut clar grija cu care dirijorul Damian Vulpe a lucrat aceste mici piese orchestrale ca de altfel înregul program, poate fi descifrată cu ușurință în claritatea și logica frazelor chiar dacă intonația pe alocuri putea fi mai mult pentru a le impune publicului este necesară o talmăcire expresivă și orchestra studențească s-a străduit să fie la înălțime.

REMUS GEORGESCU
IOAN TOMI

TIMIȘOARA CULTURALA

STUDENTI ÎN CONCERTE

autohton și cîntece din folclorul negrilor. Alături de creații binecunoscute ale lui Luca Marenzio, Janequiw, Certon, Ravel au putut fi audiate lucrări ale unor compozitori români ca: Timotei Popovici, Vasile Spătăreanu, Sergiu Sarchizov, Constantin Palade, Sava Ilin și Remus Georgescu, unele din ele prezentate conform unei nobile tradiții a ansamblului în primă audiere absolută.

Tinerii muziceni de pe scenă s-au adaptat cu suplețea stilurilor diferite, au abordat pieptș dificultățile mari ale unor partituri ce se adresau în primul rînd (poate chiar exclusiv) profesioniștilor, cu o temeritate ce stă bine virstei lor. De aceea, să le mulțumim pentru interpretările frumoase, încărcate cu sensibilitate, pentru strădania lor, pentru fărîma de bucurie pe care ne-au dăruit-o.

Șirul celor cinci programe de concert, ale microstagionii muzicale a Universității

lui de pe Bega, atit în simfonice cit și în recitalului. În acest program de debut, Herbert Habenicht s-a angajat la un adevărat maraton interpretînd trei lucrări: Concertul pentru vioară și orchestră în Re major de Boccherini, Concertul în Do major de Haydn și Concertul în Re major „Adelaide” de Mozart. Execuțiile sale, chiar dacă pe alocuri au fost împietate de unele neajunsuri, datorate fie lui, fie acompaniamentului, au fost în măsură să pună în relief un interpret matur, stăpînat pe instrument și un remarcabil stilist. Cele trei concerte, deși în aparență asemănătoare, ele au totuși o notă personală fiecare atit în respirația frazelor muzicale cit și în pulsul interior potrivit temperamentului sensibil diferențiat al celor trei compozitori. Acest lucru Herbert Habenicht. l-a simțit putînd în consecință să-și construiască edificiul sonor pe piloni adecvați.

Orchestra de cameră a Universității a depus, se vede, sub conducerea lui Da-

Formele de educație politică permanentă ale asociațiilor studenților comuniști s-au amplifi- cat. Dezbaterile politice, informările politice, mesele rotunde, brigăzile științifice și cele de ateism, activitățile permanente ale cabinetelor de științe sociale nu numai că au atras din ce în ce mai mulți studenți, dar au început să se permanentizeze prin activitatea acestora. Aș fi nedrept dacă nu aș aminti o formă de educație politică impusă în ultimele luni — cenaclul de cîmin.

Cenaclul de cîmin, avînd drept menire promovarea cîntecului tînăr, a baladelor, a cîntecului revoluționar, a poeziei patriotice. Poate nu ar strica studierea modalității unui festival al acestor cenacluri sau a organizării pentru acestea a unor excursii în locurile istorice ale țării.

Noi sîntem oameni tineri, noi sîntem omul nou, și nu vom înșela niciodată încrederea pe

Concurs de șah la Căminul 2 C.

Foto: GH. TĂRȚAN

care ne-o acordă partidul nostru. Vom fi mereu promotori ai noului, iar aspectele majore ale formării noastre ca oameni și ca cetățeni trebuie căutate în munca noastră, în faptele noastre. Prin muncă, în colective animate de dorința de mai bine, ne educăm și ne autoeducăm. Timpul nostru, chiar și cel liber, cere discernă- mînt, angajare alături de pasiuni și dăruiri.

Noi spunem Giurgiu-Răzmirești sau Lotru

Se obișnuiește să se spună că educația este apanajul familiei și al școlii. Se mai întîmplă ca aut școala cit și familia la cele mai mici hopuri sa-și arunce învinuiri reciproce. Nu vreau să neg arepturile familiei și ale școlii în educația tinerilor, dar vreau să întăresc convingerea că educația se face peste tot, și la școală și acasă, și pe stradă, și în parcurile de distracție... Mai mult, nu numai că ne educăm unii pe alții, cei vîrstnici pe cei tineri și cei tineri pe cei vîrstnici, dar trebuie să subliniem și aportul autoeducației, rolul ei în formarea unui om nou. Acest om nou nu este ceva de domeniul viitorului, sîntem chiar noi, au fost alții în timpul lor.

Fiecare epocă a avut modelul său de om nou. Aceste modele, pentru epoca noastră, sîntem noi, generația tînără, cuprinsă de un avînt creator și de o continuă dorință de mai bine. Unii, sub diferite forme și în diferite ocazii, manifestă rețineri față de noi. Ei cred și poate că e mult spus, că nu sîntem cu adevărat revoluționari, că toate acestea se datoresc prosperității în care ne căutăm idealul.

Nu sîntem cu nimic mai prejos decît generația veche, nu sîntem și nu vom fi lingă Salva-Viseu sau Bumbesti-Livezeni, noi spunem Giurgiu-Răzmirești sau Lotru și vom face și vom spune multe altele. Spiritul revoluționar al tineretului nostru trebuie căutat mai întîi în muncă. Nu știu cum e bine să numesc efortul studenților din centrul nostru universitar, al politehniștilor și al agronomilor, depus pentru construirea unor edificii pentru învățămînt și cultură. Ei spun că fac muncă patriotică. Eu zic că în aceste locuri se face cea mai bună educație politică. Ei construiesc o nouă față a lumii, a unei lumi care începe cu ei. Sînt multe aspecte care întregesc educația politică a studenților timișoreni și le știm cu toții.

Vreți să ne-ntîlnim sîmbătă seara?

Intrebarea aparține unei grupe de băieți de la o facultate (indiferent care) a Institutului politehnic, adresată fetelor de la Universitate.

Amabile și drăgălașe vor răspunde cu siguranță da!. Primul pas în realizarea celei ce poartă simbolică denumire de „seara grupei” a fost făcut. Să vedem ce urmează? Ei vor pregăti muzica, ele vor pregăti cele mai elegante rochii, ei vor avea probleme cu aranjatul sălii, ele cu coafura cea mai potrivită.

Primele prezentări... el este... ea este... și odată cu privirile reciproce curioase se vor îndrepta spre teatrul acțiunii. Ii vor întîmpina desigur acordurile discrete ale muzicii și primele exclamații de surpriză. Puțină stînghereală oricum nu strică și prima invitație la dans a avut loc. Disc-jockey-ul improvizat își începe programul și a demarat seara grupei. Din cînd în cînd o pauză pentru parteneri. Și în acordurile aceleiași muzici discrete, dar cu mai multă îndrăzneală și cu ceva regrete își vor conduce invitatele acasă. A fost odată ca niciodată... seara grupei. Dar oare a fost cu adevărat, ne punem noi o întrebare pornită din remarcă faptulul de a nu fi văzut altceva decît o simplă... discotecă, ce-i drept într-o atmosferă, oricum, mai intimă și mai civilizată.

Unde s-a manifestat colectivul grupei, atașamentul sufletească între cei care la bine și la greu, își trăiesc împreună viața studențească? Știm doar cum dansează X, o cunoștem pe prietena lui Y dar nu cunoaștem nimic din preocupările lui Z. Nu l-am simțit niciodată vibrînd, așa cum știe el cînd simte în jur prietenii. Dansul etern, pe care puteam să-l deslășurăm la discotecă, nu este o modalitate de apropiere sufletească, de formare a unui colectiv. Rămănem datori la capitolul manifestări studențești și pierdem caracterul lor educativ.

Și dacă ne ducem din cînd în cînd la o bere și ne exaltăm la acele „miuțe” inter-grupe cred că vom putea să organizăm seri ale grupei sau anului, cu adevărat, dar care să reflecte că aici, acum, există o comunitate sufletească cu o viață, cu un specific numai al ei.

REDACȚIA

— ORFEU —

trezite frunze tari de palisandru ;
deși mi-e geana umedă acum,
sînt cum eram atunci, un copilandru

Prima euforie a lui Orfeu

n-am încîntat cu liră verde eu
toată suflarea ierbii hărăzită ?
iscocada ta, mi-a fost ea însăși zeu
tîrît din prima clipă în ispită ;
oriunde-a mers privirea lui Orfeu
pedeapsa-n pleoape se zbătea cumplită.

Șarpele

un singur crîng pustiu și neștiut
a mai rămas bogat în veșnicii :
într-un răgaz de vreme încăput,
la ceas tîrziu, popas de Erinii
Eu l-am ascuns în buruieni pe mut
ca tu, plecînd, să știi că nu mai vii.

„atunci...!”

Priveghi

a fost ușor să mă găseam precum
eram cîndva flăcău frumos și tandru,
cînd împleteam grăbit pe lingă drum,

Prima lamentație a lui Orfeu

n-am ascultat cuvîntul pe furis
tăcerea nerostită în răspăr
cînd am ieșit străin în ascunziș,
cu lira verde încolțită-n păr
pămîntul ud din iarbă și frunziș,
nu l-am căleat pe tălpi de adevăr.

Tamairon

și Păsările au stat în loc de sus
cobor ca o zăbavă către moarte ;
sînt ostenit și-n cîntec roade nu-s
ca să înduplec luneta să mă poarte
pe unde muritorii toți s-au dus :
cuvîntul de tăcere se desparte.

Charon

n-ai înțeles că gestul e osîndă
și chiar luîndu-mă pe mine nu rămii
din tot decît c-o mîngiere blindă
rotundă ca mireasma de lămii ?
la ce folos măreața ta izbîndă
cînd tot pămînt îți zace sub călcii ?

Tăcerea Persephonei

ca-ntr-un blestem îmi pare că suspin
în gîndul meu și Hades ce putea
ca el să aibe-n moarte nesenin :
cum strălucirea caută o stea
îl știu adînc în inimă c-un spin
tot căutînd în noapte urma mea.

Cuvîntul lui Hades

ești muritor, Orfeu, și-ai înșelat cîntînd :
suflarea umbrei stă acum sub bice
ne-ndurător te judecă-n gînd
făr-a-ndrăzni privirea să-și ridice
printr-o pedeapsă-ți voi părea prea blind :
pe laîndoi ne vrea Euridice.

A doua euforie a lui Orfeu

de-aș fi ajuns atunci la răsărit
fără să-mi las obrazul să se-ngroape
în umăr, păreri de rău că te-am zărit
n-aveam de unde strînge, pleoape
să ud c-un blestemat privit
nu te-am văzut erai mult prea aproape

A doua lamentație a lui Orfeu

cînd m-ai chemat mi-a fost ușor să fug,
de ochii tăi rotindu-se-mprejur
să spintec ceața cu tăiș de plug
și somnul ei din mine să ți-l fur :
o întrebare mistuia un rug
cu tresăriri în locul cel mai bun

„La marginea visului”

Euridice

n-a mai venit nețărîmuritul an
cu fructe mari și rumene și coapte
mi-e greu să cînt sub ochiul tău viclean
hulită ca o pasăre de noapte
să ies în cîmp cu fruntea de mărgan
plecată printre ierburi, printre șoapte.

MARIAN ODANGIU
Filologie an II.

Plaiuri bănățene

De-ar fi să trec pe plaiuri bănățene,
Dominînd peste privirea migratoare,
Mi s-ar aprinde buzele de sete
De-atîta dor nespus și-atîta soare

Din ochiul greu, cu rîvnă s-or desprinde
Pe o retină bobul de porumb,
Pe alta bob răscolitor de piine
În ora care cade ca un plumb

Tăcerea n-ar putea să țină pasul
Cînd mă cufund în marele înec
De soare, de iubire și de piine,
De plaiuri bănățene cînd eu trec.

Inserare

Linia orizontului
Spartă-n departe
Din mină în mină
Prin ochiul deschis
Femeia de seară —
Ca o fîntină.
Păsări migratoare îi străjuie venirea
Femeii de seară suspendată în pete
Se așteaptă marea intrare în umbră
Apoi linia orizontului o să se repete
Apoi se va sparge-n departe
Din mină în mină
Apoi femeia
Apoi fîntină.

Lirică

Stau singur ca un zid neterminat,
Nu-i părul tău pe ochi ca o cascadă,
Nu-i mîna ta pe buze ca o boare,
Nici ochiul tău în ochiul meu să cadă
Dar te aștept, zidit în țărîmurire
Ca un stăpîn al dorului din dor
Vrînd să opresc minutul care trece
Cum ai opri în palme un izvor.

„... și mă gîndesc la tine...”

De vrei să vii prin valuri de tăcere
Spre care eu pierdut să rătăcesc
Te-oi aștepta, cu piine și cu sare,
Stăpîn pe tot ce-aș vrea să-ți dăruiesc

GEORGE TÊRZIU

Cetate

Pe culme veghează cetatea trăire și vrere,
S-a preschimbat într-un brad străjerul dac,
Nu mai vin oști dușmane într-un țarm de tăcere,
Doar greierii cîntă prin lanuri cît stîncile tac.
De soare, de iubire și de piine,
Un rîu doar, mai plînge, în cristalinul val,
Cînd printre mesteceni, gînditor coboară,
Măritul rege de demult, Decebal.

Aprilie

Albi fluturi de lumină s-au cuibărit sub frunze
S-a logodit caisul cu primul meu noroc ;
— Iubire !... rosti vîntul în trecerea-i domoală,
De sub cenușa vremii renașe păsări de foc...

WEISS WILHELM

Cuvînt

Cuvîntul, necuvîntul meu, pe fața lui ochii
au trimis pluguri
numai eu merg după ele
castelele printre miele
Prin degetele lui
curg stropi curași și copși de timp
Numai eu sînt musca nimănu
Care-l caut să mă odihnesc
Care-l caut să mă strivesc
Numai eu bănuiesc.

Cum ușor se piaptănă o lebadă.
CUVINT, vîietul cerbilor în suflăt de zăpadă,
necuvîntul poetului care ne aduce aminte că
„ne” e foame de Sadoveanu și rămînem, întocmai
poetului, cu gustul amarului pe buze.
Cuvîntul, necuvîntul poetului : „trebuie să vii
a doua oară ca să-ți dai seama că prima oară
nu există”.

MARCELA STOICA
Filologie II

Sportul, un scop în sine?

Primit cu entuziasm sau cu scepticism, pe toate meridianele lumii își afirmă astăzi prezența din ce în ce mai viguros unul dintre „idolii” societății contemporane: sportul.

Infiltrându-se pe cele mai neașteptate căi în viața cotidiană a omului secolului al XX-lea, sportul reține atenția sportivului activ ca și a spectatorului, ocupând o bună parte din bugetul de timp al acestora.

Timișoara, cetate universitară cu tradiții „Poliste” nu poate prin oamenii săi, să nu recunoască sportului puterea de a ne înfrumuseța și dinamiza viața. În întrecerile sportive vibrează purități ale copilăriei și adolescenței, iar cel ce nu vede în sport decît o plată întrecere de energii, se înșală, deoarece sportul adună pe scena sa pasiuni omenești dintre cele mai diverse. Dar nu numai atât. Mai de preț rămîne pentru sport ideea de unitate armonioasă pe care trebuie să se fundamenteze personalitatea omului.

În societatea de tip socialist, practicarea sportului este circumscrisă atît într-o sferă individuală de interese, cît și de exigența dezvoltării întregii societăți, constituind obiectul unei preocupări programatice și științifice de interes statal. Pornind de la datoria și răspunderea sportivilor de performanță de a reprezenta cu cinste culorile cluburilor și ale țării, apare și mai evidentă necesitatea intensificării activității de educare politică, patriotică, de cultivare a ambiției pentru muncă și a spiritului competiției cinste, pentru combaterea mentalităților retrograde.

În pregătirea sportivă a individului, educația politică trebuie să ne preocupe permanent, deoarece sportivul trebuie pregătit după ce termină cu sportul de performanță, în continuare pentru viață.

Sportul de performanță este printre puținele activități sociale care se desfășoară și se epuizează — în linii mari — cam la mijlocul vieții umane, iar individul care a trecut prin el și-l depășește rămîne încă apt pentru activitate socială intensă. Or, sportul de performanță nu se realizează în vederea activităților ulterioare. Sustrăgîndu-l pe sportiv în anumite limite din sfera vieții sociale și specializîndu-l într-o activitate care va înceta relativ înainte de epuizarea potențelor individului ca ființă socială, el acționează în această privință contrar procesului de integrare.

Iată de ce sportivul de performanță trebuie privit cu o dublă legătură de succesiune, și anume în raport cu educația care îl precede — și care pregătește pe sportiv pentru a acționa — iar pe de altă parte în raport cu activitatea ce va fi desfășurată de sportiv după ce va depăși cîndrele sportului.

Deci dacă în perioada practicării sportului avem un anume echilibru între individ ca persoană socială și ca sportiv, de îndată ce această etapă este depășită, cînd deci se pune problema realizării persoanei sociale în structuri extra-sportive, dezechilibrul se realizează ca fapt firesc.

Acest moment de răscruce, inevitabil pentru viața sportivilor, nu poate fi ignorat, fapt pentru care în pregătirea de zi cu zi a succeselor sportive, trebuie accentuată și educația politică.

Dar elementul esențial se cuvine, desigur, reținut în stimulul educativ spre muncă, imbinînd îndatoririle profesionale cu cele sportive, demonstrînd astfel că sportul nu înlătură niciodată sirguința de la studii și îndatoriri ale celor ce-l practică, după cum acestea nu trebuie să excludă preocuparea pentru sport.

Noi nu susținem decît sportul adevărat — cel ce exprimă cu siguranță exercițiul fizic, care dezvoltă nobilele funcții morale generate de luptă, de întrecerea leală, care contribuie la formarea caracterelor, care face deci simultan cu competiția în care sînt angajați cei din stadion — însăși educația maselor din tribunele stadionului. Noi nu subscriem pentru un sport care nu e decît un pretext atît pentru cei ce-l practică pentru a-și comercializa aptitudinile, cît și pentru spectatorii care se inversunează de parcă ar miza nu pe oameni sportivi ci pe autentici cai de curse.

Sportul cere omului o imbinare complexă și armonioasă a forței fizice cu însușirile intelectuale, iar sportivul adevărat este un om de calitate, un adevărat artist.

Iată de ce specificitatea condiției sportului în socialism nu se limitează doar în cadrul instituțional-statal și la interesul unitar al societății, ci se urmărește și transformarea lui într-un eficient mijloc de finalitate instructivă și educativă.

OIDIU PREDA
Vicepreședinte al Consiliului U.A.S.C. din
Centrul Universitar
Timișoara

Reporterul, în esență omul banal, dar a cărui existență un contemporan o asemăna cu „omul celor 5 continente”, nu de puține ori este nevoit să părăsească dreptunghiurile gazonate, galeriile sportive sau cvasisportive pentru a intra într-o lume la fel de sportivă, ambițioasă dar tăcută în care cronometrul este la fel de necruțător.

Piesa regizată are însă o distribuție mai puțin obișnuită. Actorul-omul tăcut, cu capul între mîini, de multe ori cu fruntea încrețită, șovăielnic sau sigur de sine. Regizorul: munca, intuiția, puterea de gândire și uneori „zeița Fortuna”, scena: 64 de pătrățele.

Scenariul și regia de data aceasta semnate de cei doi actori. O astfel de piesă este de fiecare dată originală, unică în felul ei, este un spectacol mărțel, la care nu se aplaudă, la care succesul fiecărei mutări favorabile este interiorizat. În concluzie un sport gustat, dar care de puține ori în presa sportivă apare notat cu majuscule sau pe prima pagină, deși ar avea toate argumentele „pro”.

Să ne amintim că mai bine de un an, la MEDIN (Columbia) șahistele române, nu mult le-a trebuit pentru a se clasa primele la Olimpiadă, echivalentă cu un campionat mondial de șah. Maestra internațională Gertrude Baumstark, componentă a lotului națio-

nal și participantă la Medin, o întîlnim acum la Clubul Medicina, secția șah, alături de o altă maestră internațională: Suzana Makai, constituind nucleul de bază care în 1975 cucerea titlul de echipă campioană națională.

Iată argumentele care m-au condus în intimitatea clubului, deci și a șahiștilor mediciști. Din primul moment am rămas

Și totuși șahul...

frapat de seriozitatea muncii acestor oameni, de atmosfera aparte în care ei lucrează, fapte care au condiționat rezultatele obținute. Astfel, alături de cele două maestre internaționale se ridică noi speranțe ale șahului românesc: Dana Nuțu, care după ce în 1975 a cîștigat turneele de la Novi-Sad a dobîndit norma de maestru și Lidia Jigman, ocupantă a locului doi la ultimul turneu din R.F.G.

Trecînd la șahul masculin consemnăm nume de speranță: maestrul Șerban Neamțu, Iljin

Neboișă, Emil Ungureanu, Ion Birescu care, împreună cu cele două maestre internaționale, vor încerca, începînd din 23 aprilie, să-și apere titlul la ediția din acest an a campionatelor naționale ale României.

Din generația tînără Ion Mărășescu a terminat pe locul II—III la campionatele naționale de juniori din 1975, iar anul acesta la Sinaia, a obținut cele mai bune rezultate în fața unor maestri. Parcurgînd agenda competițională a anului în curs, clubul „Medicina” va fi angrenat în campionatele naționale din 23 aprilie, turneul internațional de șah al României, turnee în străinătate, culminînd cu turneele interzonale la care spre marea noastră satisfacție s-a calificat și Gertrude Baumstark.

Rezultatele meritorii nu aparțin numai jucătorilor. În rezultatele lor se reflectă munca antrenorului ale cărui indicații sînt metamorfozate de elevii săi în fața mesei de șah și în singurătatea creatoare a fiecăruia. Și acest rol îl deține în deplinul sens al cuvîntului maestrul Șerban Neamțu.

Fără a face apologia lui, șahul își va perpetua supremația în lumea sportului chiar dacă masa de suporteri înflăcărați va rămîne în continuare și din păcate destul de restrînsă.

FLORIN BĂDULESCU

„20 de sporturi olimpice” — ATLETISMUL

Așadar, istoria începe în Grecia...

Cerul de deasupra Atenei era senin în 6 aprilie 1896 și un soare puternic strălucea deasupra Europei meridionale.

Regele Greciei terminase discursul său de deschidere a Jocurilor Olimpice și spectatorii care umpluseră stadionul așteptau cu nerăbdare începerea probelor.

Extrase din dările de seamă:

„Acești alergători erau ușor îmbrăcați, purtau maieuri din flanelă, chiloți și pantofi de pînză. Ei se aliniară pe linia de plecare și se aplecară înainte, fixîndu-și linia de sosire. Apoi se auzi semnalul de pornire”.

Este foarte interesant de amintit cum a decurs finala probei de 100 m. Aici era prezent: „sprinterul american Tommy Burke. Concurenții se aliniază, căutînd poziția cea mai comodă. Numai americanul ingenunchează cu un picior. O poziție neobișnuită. Să fie greșită? Starterul nu știe ce să facă. Să dea semnalul de plecare sau să aștepte pînă ce concurenții își va termina „Rugăciunea”. Publicul nerăbdător, începe să-l fluieră pe ciudatul alergător. După o scurtă deliberare, arbitrii i-au permis lui Burke să ia startul cum dorește: „N-are decît să pornească din această poziție incomodă” — aprecie unul dintre organizatori. Spre surprinderea generală americanul cîștigă cursa detașat.

De atunci, nimeni nu va mai ride de inovatori în tehnica sportivă (noul fel de a lua startul a fost inventat de către Sherill în 1888). Performanța a fost de 12”.

Interesant este de amintit că singura probă cîștigată de un reprezentant al Greciei a fost proba de maraton. Invingătorul s-a numit Spiridon Louys, un păstor în vîrstă de 25 de ani. Fără nici un fel de pregătire a parcurs distanța de 42 km de la Marathon la Atena în 2 h 58’. Victoria lui a produs un entuziasm de nedescris. Iată cum a descris-o un cronicar al vremii: „În sfîrșit, se vede intrînd pe stadion un atlet îmbrăcat în alb, ars de soare, plin de praf. Este Louys, cîștigătorul cursei de maraton. El înaintează pe partea dreaptă a arenei, pare obosit dar nu istovit de tot. Membrii comitetului olimpic, în fracuri și cu jobene, aleargă pe pistă în urma lui și îl aplaudă. În momentul trecerii liniei de sosire, spectatorii năvălesc din tribune, îl poartă în triumf, femeile își flutură batistele, bărbații pâlăriile. E un adevărat delir, deasupra stadionului sînt lanșați porumbei care poartă panglici cu numele eroului grec. Lingă loja oficială, un bărbat mărunt cu mustați bogate și cu ochi albaștri, modest la înfățișare, privea năucit scena care într-un anumit sens i se părea ireală. El înțelegea însă, că dacă prima ediție a Jocurilor Olimpice moderne avea să aibe un ecou în lumea întregă, aceasta se datora și lui Spiridon Louys. Omul acela era Pierre de Coubertin”.

Proba de aruncarea discului a stîrnit multă vilvă. Aici gazdele își puseseră mari speranțe, deoarece această probă era o specialitate națională. Pregătiți timp de luni de zile înainte, după ce au studiat textele lui Philostrat, descriînd metodică antică de aruncare, cei doi greci înșcriși se com-

portă excelent, dar la ultima aruncare îi întrece cu 19 cm americanul Garrett. Robert Garrett nu aruncase pînă atunci niciodată discul, dar încîntat de această probă a obținut încă de la prima încercare din viața lui, un rezultat atît de bun, încît s-a înșcrit în concurs. Succesul i s-a datorat după cum afirma P. de Coubertin, excelenței pregătiri fizice generale. Rezultatul a fost de 29,15 m adică exact atît cît a aruncat grecul Failos, dar cu 2.300 de ani în urmă. Tot Garrett s-a mai clasat pe primul loc la aruncarea greutății, al doilea la săritura în lungime și al treilea la săritura în înălțime.

Evident, n-ar fi cuviincios să-i discredităm pe atleții care au concurat la Atena, pentru performanțele obținute, raportate la performanțele de azi.

În lumea întregă există numeroase și excelente stadioane de atletism, care oferă atleților de azi condiții ideale care-i ajută să-și dezvolte la maximum capacitățile proprii.

Tocmai de aceea, vorbind de pistele de alergat acoperite cu nisip de la Atena, ne dăm seama cît era de dificil de alergat, adăugînd și dificultatea mare a turnantelor accentuate.

În probele de teren, ca de exemplu aruncarea discului, stilul nu era dinamic, cu elan, ci asemănător cu cel reprezentat de faimoasa statuie a „Discobolului” operă a sculptorului antic grec Miron. Se arunca de pe o platformă de 4,20 mp, care era situată la o înălțime de 6 cm. De aceea, aruncarea lui Garrett a fost mai scurtă, pe jumătatea performanțelor de azi, cu toate că se folosea un disc de 2 kg...

lector DOINA COSTE

Se găsesc... soluții

Condițiile pentru practicarea sportului au fost limitate în acest an la Institutul Agronomic din Timișoara, datorită lipsei bazelor sportive, — noul local fiind încă șantier în construcție.

Comisia sport-turism a Consiliului U.A.S.C. a organizat numeroase acțiuni turistice, a programat de asemenea acțiuni sportive de masă, tocmai pentru a suplini situația mai sus amintită. Pînă acum au avut loc competiții de schi, șah, tenis de masă, iar odată cu sosirea primăverii numărul acțiunilor de acest gen crește vertiginos. În ce privește turismul, numărul participanților a crescut simțitor. Răsfoind statisticile, în 1974 numărul acțiunilor turistice la Institutul Agronomic a fost de 14 și a cuprins un număr de 398 studenți. În 1975 cifra s-a ridicat la 19 acțiuni cu un număr de 1.038 studenți. În acest an, numai la începutul lunii aprilie, au fost organizate 12 acțiuni. Cifra este, firește, în creștere, întrucît timpul însorit îndeamnă la drum pe tot mai mulți pasionați. Se urmărește ca la sfîrșitul anului 1976 fiecare student să participe la o acțiune de acest gen, deci procentul celor antrenați în excursii să crească la 100%.

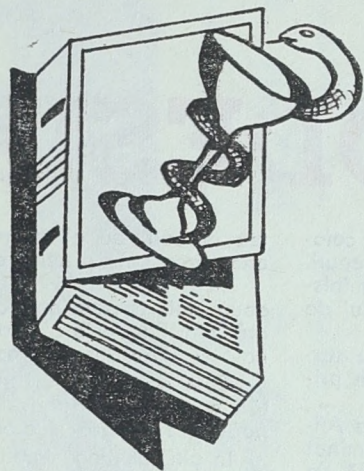
Intr-un viitor apropiat se vor da în folosință și bazele sportive ale I.A.T. care vor oferi condiții optime pentru practicarea sportului. Și în mod sigur, nu vor întîrzi nici rezultatele.

NELU DRĂGAN
anul IV Zoothn. și Med. V.

Mic dicționar medical-umoristic de mușatisme și nu numai...

- Soapte — cuvinte tari de urechi
- Șold — casă de odihnă pentru săbii
- Șopîrlă — animal domestic ce trăiește pe lângă casa șefului
- Șovăială — hotărîrea de a nu te decide încă
- Șuetă — conversație cu pălărie pe-o sprinceană
- Svaițer — găuri comestibile
- Taciturn — turn tăcut
- Tact — ceea ce trebuie să ai pentru a nu strica ritmul în căsnicie

- Talent — carieră cu care te naști
- Tanc — oră exactă
- Tei — stație terminus
- Tețe — Rea de muscă
- Țicnit — mai puțin decât nebun și mai mult decât zăpăcit
- Țigară — fum la hîrtie
- Țopîrlan — aliaj de toapă și mîrlan
- Tuț — un fel de a rămîne
- Uimit — rămas cu gura căscată în ochi
- Ulcer — stomac rînit în suflet
- Ulcior — unul luat la ochi
- Ultrascurte — jurămintele femeii
- Umbla (a) — depinde cu ce
- Ureche — una care umblă cu vorbe
- Urmaș — singe conservat
- Urziță — plantă cu mîncărime la limbă
- Usturoi — creșă de căței
- Vaccin — dușman cu el însuși
- Vag — ceva precis că nu este așa
- Vată — paltonul urechilor
- Venal — unul care dă tot ce n-are, ca să ia tot ce ai
- Vin — ghidul cărărilor întortocheate
- Vexat — dat cu vax
- Viran — chel
- Vlăjgan — un om și ceva
- Vlăstar — mlădiță arborele genealogic
- Vraci — medic cu diplomă
- Zer — lapte ajuns la sapă de lemn
- Zi — conjuncție între ieri și mîine
- Zină — femeie care te face de basm

IOAN ROMOȘAN

SINTEZE

Jazz Sibiu '76

Și în această primăvară Sibiu a găzduit Festivalul românesc de jazz, ajuns la a VI-a ediție. Mai întâi cele trei gale.

Prima a fost deschisă de Bi-band-ul Casei de cultură a studenților „Grigore Preoteasa” București, condusă de mereu tînărul și entuziastul Gabriel Mărgărit. S-au distins „Cameleonul” și tema filmului „Simpaticul domn R”. Urmează Harry Tavidian — Brașov, pian solo, interesantă și reușita manieră de interpretare de la începutul piesei „Iluminare” cînd acesta folosește corzile pianului asemenea harpei și țambalului. La sfîrșit un alt experiment: mai multe mingi de ping-pong așezate pe corzile pianului care nu reușesc să vibreze normal. Oricum, viu aplaudat de public pentru noutatea limbajului, deși aparținînd mai puțin jazzului. Evoluează apoi cvartetul lui Boros Zoltan și grupul vocal feminin 5. T. Conlucrare reușită între pian, saxofon și secția ritmică, în „Toamnă în orașul meu”, „Blues” dedicat Sibiului, „Afroblue”, „Bluesul toamnei” încheie seara cvartetul Radu Ghizășan — Sibiu, formație solidă, cu vaste posibilități de interpretare, de la be-bop („confidențe”) la jazz-rock („Temă din Oaș”).

A doua seară, deschisă de Big-bandul teatrului Muzical Brașov „încălzește” atmosfera. Urmează trioul bucureștean Dragoș Nedelcu. Remarcate: „Joc cîmpenesc”, „Pentru Eva”. Primiți cu căldură apar sibiienii Erik Manyak, Dixieland Band, ca și anul trecut în costumație de „epocă” degajați, creează bună dispoziție cu: „Călușei”, „Animație și distracție”, amintind de vremurile flășnetei. Continuă Vocal Jazz Quartet-Sibiu, în manieră scată: „Cîntec de joc”, „Temă de be-bop” și prelucrările „Suită rășinărească”, „La marginea codrului”. Seara e încheiată de Sextetul Marius Pop-București, practicînd un jazz modern de factură pop, instrumentiști profesioniști, doi convertiți din muzica pop Mircea Tudoran (Sineron) și Marian Toroimac (Sfinx), virtuosul Marius Popp, pian electric Wurliizer, un maestru al improvizăției Peter Wertheimer.

În prima parte a celei de a treia gale au evoluat Sextetul Titel Popovici-Iași, și Septetul Dixieland, Radu Odeșteanu — Cluj-Napoca, jazz tradițional, interpretări bune ale „clasicilor” din păcate puține piese proprii. Revelația serii aveau să o constituie timișorenii Paul Weiner (P), Pupa Hromadka (ds), Bela Kamoeca (g.B) compoziții proprii executate cu rafinament și finețe de Paul Weiner au purtat publicul spre o lume a meditației „Fiesta 2”, „Colinda B”. Copleșitoare așteptarea soloului de tobe în „Calambur”. După „Nervi de primăvară” admirabile „Bluesului trenului” și după trei minute de bis, rechemăți pe scenă pentru „Duminică seara” (piesă inclusă pe LP-ul grupului ce va apărea în această vară. Continuă seara interpretul de jazz (singurul de acest fel) Riky Dandel cu un buchet de piese clasice. Acompaniat de Big-band-ul Erik Manyak, care mai oferă „Sirba în căruță”, „Portret”, „Orizont”. Un alt moment de înălțare a festivalului l-au constituit Bucureștenii Jonny Răducanu (b), Eugen Gondi (ds), Radu Goldiș (c). Din nou profesioniștii, echipă solidă, mult „feeling” în „Retro blues”, „Sferă”, „Vals nostalgic”, „Fisiune”. La ora cînd televiziunea își împacheta camerele de luat vederi, cînd publicul mai bisa, J. Răducanu invită pe scenă pe saxofonistul Peter Wertheimer. S-a cîntat blues, inevitabil în jazz, cu strălucite improvizății, adevărate reverii. Tirziu, după ora unu, s-au înmînat cupele de participare celor 10 formații, patru participînd pentru prima dată. Un festival fără premii, premiul a fost al tuturor ce au trăit revelația acestor seri. Deși fără jam-sessions, cu mai puține capete de afiș ca anul trecut, festivalul din acest an a lansat 30 de piese noi, a impresionat prin calitate.

IOAN BACALETE
Mecanică, anul I

MICĂ PUBLICITATE... COMPLEX

■ Caut partener pentru „dublă”. Relații serioase, camera 51, căminul 4.

■ Pierdut 10 zile bursă. Le declar nule. Informații, Iosif Farcaș căminul 1.

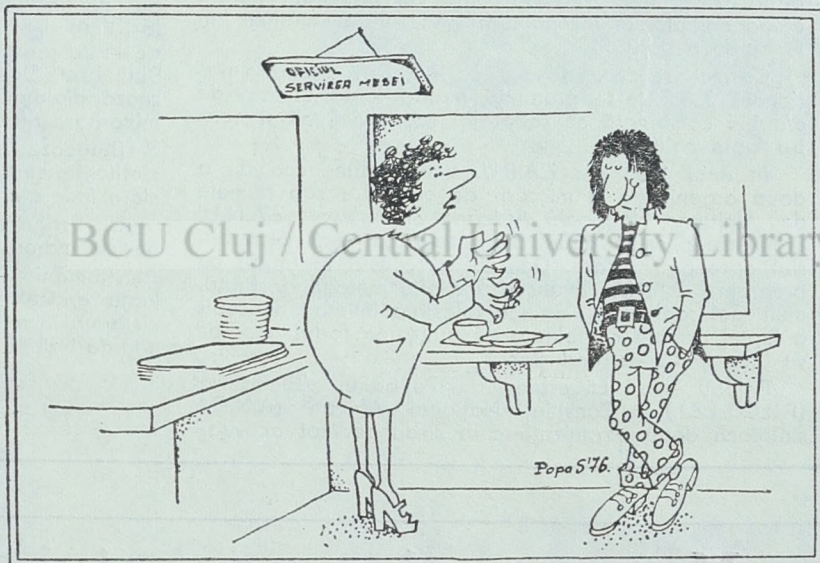
■ Schimb replici vulgare contra zîmbet candid. Pentru documentare, zilnic, între orele 14—16 sau 19—22, camera 87, căminul 4.

■ Mobilier club etajul I căutăm. Găsit se acordă recompensă, un film la telecinematecă, cămin 7.

■ Pierdut student de serviciu la căminul 17. Găsit bicicletă sala de lectură parter. A se adresa comitetului de cămin.

■ Oferim conversații banale la telefon între orele 7—23. Studenți de serviciu, plictisite, căminul 5, interior 117.

■ Tineri sportivi căutăm loc de joc cu mingea, spațiul verde din fața căminului 2 insuficient.

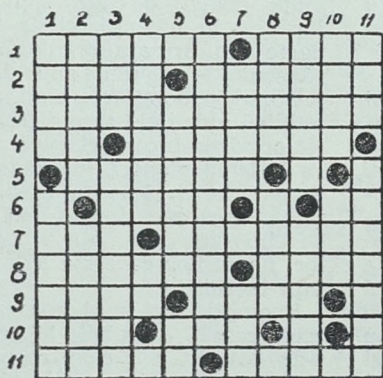

— De ce nu servești masa...?
— ...aștept să se facă „COADA”. Eu sînt obișnuit să mă bag în față (!)

R Simple

coincidențe

- ORIZONTAL: 1. — Muntele dă-tător de viață — Mai din timp.
- 2. Trece la limită — Purtător de cuvînt.
- 3. Iși înșeală vecinii.
- 4. Plin de praf — Lungese vorba.
- 5. Lumea fără oameni.
- 6. Vorbesc din mișcare — Reavăn.
- 7. Mitică, ființă dragă — Case bătrînești.
- 8. Redusă numeric — Tare de obraz.
- 9. Scoate apa de la bază — Limitele sportivității.
- 10. Mai puțin... comună — Pus la cale —

- Autopropulsie.
- 11. Aeroplan — Bate în cutie.
- VERTICAL: 1. Nu dă în lături — Iese din casă.
- 2. Noul la ordine — Vitamină!
- 3. Rămas fără capete — Nu mai pot de rîs.
- 4. Luat cu furie! (pl) — Extrem de rapid!
- 5. Luat în seamă — Salut de paradă!
- 6. Acționată sub presiune.
- 7. Moartea învie! — Bătute cu atenție.
- 8. Cu fire — Frate de cruce.
- 9. Mai mult ca o greutate — Departe de uscat (pl).
- 10. Porți aeriene — Spusă la fix — Intră-n temă.
- 11. Pătratele culturii — Urcă de-a curmezișul.

GHEORGHE CRIȘAN

FORUM MERIDIANE

La Leipzig a avut loc cea de-a 48-a ședință a comisiei permanente C.A.E.R. pentru industria chimică la care au participat delegații ale țărilor membre al C.A.E.R. și R.S.F.I. precum și un reprezentant al R. D. Vietnam în calitate de observator.

E.C.O.S.O.C. La sediul din New York al organizației Națiunilor Unite și-a început marți, 13 aprilie, lucrările, cea de-a LX-sesiune a Consiliului Economic și Social O.N.U.

La Copenhaga au luat sfârșit lucrările Conferinței Partidului Comunist din Danemarca. Conferința a constituit o etapă a pregătirilor pentru cel de-al XXII-lea Congres al P. C. din Danemarca care va avea loc în luna septembrie.

Reprezentantul Ciprului la Națiunile Unite, ambasadorul Zenon Rossides, a remis a scrisoare secretarului general al O.N.U. Kurt Waldheim, prin care a protestat împotriva expulzării forțate a 250 de locuitori greco-ciprioți din zona nord-estică a insulei, aflată de la conflictul din iulie 1974 sub controlul forțelor turcești.

Un tribunal din Seul a condamnat cinci studenți sud-coreeni la închisoare pe diferite termene, sub învinuirea de încălcare a legislației „excepționale”. Prin aplicarea acestei legislații, regimul de la Seul încearcă să înăbușe lupta populației sud-coreene pentru drepturi și libertăți democratice.

Helsinki 13 aprilie. La cinematograful „Capitol” din Helsinki s-au desfășurat „Zilele filmului românesc” cu ocazia împlinirii a 25 de ani de la întemeierea asociației de prietenie Finlanda-România.

Guvernele Elveției și Mozambicului au hotărât să stabilească relații diplomatice la nivel de ambasadă, s-a anunțat oficial în cele două țări.

Joi 15 aprilie s-au deschis la Madrid, lucrările celui de-al XXX-lea Congres al Uniunii Generale a Muncitorilor din Spania. Congresul autorizat de guvern, reunește 500 de delegați din țară și străinătate. Ultimul Congres public a fost în 1932.

Reprezentanții ai mișcării progresiste din S.U.A. componenți ai brigăzii „Venceremos”, au sosit în Cuba pentru a participa la lucrările de construcție în mediul rural. Acesta este cel de-al nouălea grup de tineri nord-americani sosiți la Havana după 1970.

Noi acțiuni ale studenților, la care au participat și cadre didactice, împotriva proiectului de reformă a sistemului de învățământ superior preconizat de guvern au avut loc joi 15 aprilie în toate centrele universitare ale Franței. Deoarece acțiunile studenților au luat amploare, guvernul a decis să amâne pentru moment punerea în aplicare a proiectului de reformă.

Purtătorul de cuvânt al Departamentului de Stat Robert Funseth, a declarat că din punct de vedere juridic, Statele Unite nu își exercită suveranitatea asupra canalului Panama, chiar dacă Tratatul din 1903 încheiat cu Panama le conferă Statelor Unite drept de țară suverană.

Secretarul general al Partidului Comunist Francez, Georges Marchais, a cerut președintelui Adunării Naționale, Edgar Faure crearea unei comisii parlamentare de anchetă, însărcinată cu verificarea activității companiilor petroliere ce operează în Franța.

Președintele Consiliului de Stat al R. P. Polone, Henryk Jablonski, va face o vizită oficială în Austria între 26-30 aprilie, informează agenția P.A.P.

„O importantă mișcare se dezvoltă în universități. Ea exprimă nemulțumirea profundă a studenților care suportă dificultățile crizei și se neliniștesc de amenințarea șomajului, a decalificării, de incertitudinea zilei de mâine”. Cuvintele aparțin unui comunicat al Biroului Politic al P.C.F., publicat de cotidianul „l'Humanité”, prin care Partidul Comunist Francez își afirmă intenția sa de a sprijini lupta Uniunii Studenților Comuniști din instituții de învățământ superior din Franța, pentru reforme democratice.

În fața hărții

RHODESIA

La sfârșitul secolului trecut Rhodesia a devenit colonie britanică în urma răpirii prin forță a unor terenuri, regelui localnic Lobengula, de către fostul prim-ministru al coloniei Capului și președinte al monopolului de diamante „De Beers”.

Pînă la referendumul din anul 1923 cînd a fost stabilită autonomia, Rhodesia o ființat ca proprietate privată a societății „British South African Company”.

Acțiunea de transfer a puterii politice de către Anglia unui guvern african din anul 1965 l-a determinat pe Ian Smith să recurgă la „Declarația unilaterală de independență”, moment cu care încep să se profileze imperativele Intensificării luptei de eliberare națională a poporului african Zimbabwe.

În sudul continentului african, regimurile rasiste au încercat să realizeze un sistem de dominație abilă în ideea de a camufla gravele contradicții dintre minoritatea albă și populația autohtonă.

Anumite structuri organizatorice de tip apartheid - cum sînt bantustanele, o anumită implicare cu caracter formal a negrilor în administrație, cultivarea diversionii tribale, nivelul de trai mai ridicat decît în coloniile portugheze - au creat uneori o anumită confuzie în rîndurile africanilor.

Mișcarea de eliberare din Rhodesia avînd și ea de înfruntat aceste situații, este condusă, de mai multe organizații politice, uneori rasiale.

Z.A.P.U. sau „Uniunea Națională Africană a poporului Zimbabwe” este o organizație activă și cu influență mare în rîndurile populației din tribuladele din Rhodesia. Programul Z.A.P.U. constă în principal, pentru etapa actuală, în revendicări general-democratice în favoarea majorității.

Ca metodă de desfășurare a luptei de eliberare națională Z.A.P.U. se pronunță pentru lupta armată de guerrillă combinată cu sabotajul economiei, cit și pentru lupta politică.

În anul 1963 din Z.A.P.U. s-a desprins cea de a doua organizație a mișcării de eliberare sub numele de „Uniunea Națională Africană Zimbabwe”, Z.A.N.U. Programele celor două organizații cu mici deosebiri sînt aproape similare. Deosebirea constă în faptul că programul Z.A.N.U. avansează o altă metodă de luptă, mult mai radicală și anume folosirea în mod deosebit a luptei armate combinate cu utilizarea forței împotriva tuturor albilor rhodesieni.

Frontul de Eliberare a Poporului Zimbabwe (F.R.O.L.I.Z.I.) și Consiliul Național African (A.N.C.) sînt încă două organizații care și-au dedicat activita-

tea mișcării de eliberare națională, acționînd în baza unor programe proprii, cu revendicări democratice.

La 2 februarie 1974, au fost constituite la Salisbury, două noi grupări politice reprezentînd populația neagră din Rhodesia: „Forumul pentru un acord național” și „Partidul progresist african”.

Cele două grupări sînt adepte ale unei reglementări a problemei rhodesiene și ale unei cooperări între populația neagră și albă.

În ultimul timp, conflictul din Africa de Sud prezintă unele aspecte noi.

Principalele organizații ale mișcării de eliberare după ce s-au convîns că sistemul de sancțiuni ale O.N.U. și ale Consiliului de Securitate n-a dat rezultate, și-au intensificat lupta pe plan intern.

Prin acțiunile unor personalități de culoare ca: Gatsha Buthelezi, șeful bantustanului kwazulu din Africa de Sud, se conturează un nou front unit al negrilor sud-africani.

Critica apartheidului începe să fie lansată de lideri și personalități negro-africane promovate în conducerea bantustanelor tocmai de regimul intern sud-african.

Un element nou în existența bantustanelor este că acestea contrar dorințelor de la Pretoria, încep să se unească, condamînd învrăjbirile tribale și discriminarea rasială.

Pe fondul acestei evoluții se constată apariția unor noi organizații ale populației de culoare cum sînt: „Consiliul Național African din Rhodesia” condus de episcopul Muzorewa, „Partidul Progresist African” condus de un fost parlamentar Chad Chipunzana. În același timp și-au făcut apariția oameni politici de culoare, de mare prestigiu în rîndul sud-africanilor ca: Gatsba Buthebezi, David Herero. Atitudinea acestora favorizează dialogul dintre negri și autoritățile regimurilor minoritare albe.

Buthebeze, de pildă, susține ideea agreată de oficialitățile sud-africane, de a se înstitui un sistem de state federale sud-africane albe și negre.

Un sprijin constant îl au mișcările din Rhodesia din partea majorității țărilor africane independente.

„România - a sprijinit și va sprijini în mod hotărît lupta anticolonialistă a popoarelor, inclusiv lupta lor cu arma în mînă, pentru eliberarea națională și consolidarea independenței”.

SACA VALENTIN

Filologie-Istorie II

Mercenarul-exponentul unei politici falimentare

S-ar părea că secolul XX nu este compatibil cu ceea ce cu un termen general numim mercenar. Și totuși.

Și totuși de-a lungul istoriei ani am urmărit cu atenție evenimentele din Congo (azi Zair), Yemen, Biafra sau Cambodgia, unde acești „soldați” plătiți în slujba cercurilor colonialiste și neocolonialiste au încercat să împiedice dezvoltarea de sine stătătoare a popoarelor. Era de așteptat că simbrășii dușmanilor libertății și independenței popoarelor nu vor mai avea posibilitatea să-și exercite criminala profesie și că reglementările pe plan național și internațional vor marea dispariția unuia dintre cele mai absurde și anacronice instituții coloniale: „Profesional Comando”.

Din păcate evenimentele din Angola, unde poporul și-a luat soarta în propriile mîini au reliefat că mercenariatul nu a dispărut și că profesioniștii crimei și cercurile care-i folosesc și subvenționează nu au tras învățămintele necesare.

În situația în care astăzi oricare cetățean cu bun simț din S.U.A. sau țările occidentale nu-și riscă

viața pentru o cauză pierdută încă de la început, chiar făcînd parte din armata regulată, cînd războaiele coloniale au devenit profund nepopulare, cînd opinia publică mondială spune NU hotărît oricărui încercări de a tulbura liniștea plantei, mercenariatul se pare că a rămas unul din puținele mijloace de a frîna lupta de eliberare națională a popoarelor, un mijloc care s-a dovedit în fapt ineficient.

Exemplul cel mai convingător este cazul Angolei. Mercenarii s-au dovedit a fi ceea ce au fost și cu alte ocazii: o jalnică adunătură de oameni fără căpătîi, gata să ucidă pentru un salariu ce-i drept destul de ridicat de 2000-3000 dolari pe lună.

Femei și copii mutilați, patrioți spînzurați, capete retezate cu secura, iată ce trebuiau să dea membrii de tristă faimă ai „Profesional Comandoului” în schimbul acestor câteva mii de dolari.

Piața mercenarilor este bine organizată, dispune de centre de recrutare camuflata sub denumirea unor firme dintre cele mai nevinovate cu sedii la Londra, Bruxelles, Johannesburg, New-

York, centre în care se pot recruta și pune pe picioare în câteva zile atîtea detașamente de „comando” cîte sînt cerute. Prin apeluri directe ca „Mercenaries needed now” sau „oferim carieră și cîștiguri garantate într-o țară cu cer însoțit” au fost recrutați sute de aventurieri, „veterani” ai intervenției americane în Vietnam, profesioniștii din Legionea străină, asasinii și criminalii de drept comun fugiți din fața instanțelor occidentale și așa prea blindă pentru ei. Dar și în Angola „industria lor militară” și „curajul” au fost spulberate în câteva zile de unitățile M.P.L.A. formate din oameni care știau că au ceva de apărut pentru care războiul acesta și celelalte dinainte însemna LIBERTATE.

România socialistă s-a pronunțat din totdeauna pentru autodeterminare, pentru posibilitatea popoarelor de a-și alege singure soarta și de aceea în problema mercenariatului poziția noastră nu poate fi decît unica poziție justă în asemenea situație.

Disperatelor tentative de a perpetua nocive practici internaționale, popoarele lumii trebuie să le opună un front comun, larg, care va fi cu atît mai puternic cu cît în el se vor integra cît mai multe colectivități umane.

VIOR SRECIU

COLEGIUL DE REDACȚIE

LIVIU CRIȘAN (redactor șef), FRANCIS ALBERT, PETRU ANDEA, MARIUS BOCUREANU (redactor șef adjuncț), VIOREL BOLDUREANU (secretar general de redacție), LIVIU NADIȘ (redactor șef adjuncț), CRISTIAN TELESU.

FORUM STUDENȚESC

Adresa redacției: Complexul studențesc, căminul 15, camera 1. Telefon 1 21945.

Permanența la sediu: zilnic între orele 14 și 15.

COLECTIVUL DE REDACȚIE

DIANA CAZAN, NICOLAE CORA, GHEORGHE CRIȘAN, ANITE MATEESCU, RODICA STOIE, VALENTIN VIȘAN (studenți ai Institutului politehnic), MIRCEA BIRSI, MARIAN ODANGIU (studenți ai Universității), NELU PETRIȚ, GAVRIL TARCAZ (studenți ai Institutului agronomic), OFELIA GHENCIU (studentă a Institutului de medicină).
Prezentarea grafică: ȘTEFAN ȘT. POPA, Mecanică, anul I.